

Kevin MacDonald

**KRITIKKULTUREN:
En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets
intellektuella och politiska rörelser**

bemyndigad översättning från engelskan av Lars Adelskog

Kapitel 8

**Slutsats:
Vart går judendomen och Västerlandet?**

En slutsats, som jag drar i denna bok, är att judar har spelat en avgörande roll i att bilda synnerligen inflytelserika intellektuella och politiska rörelser, som tjänar deras intressen i samtida västerländska samhällen. Dessa rörelser är emellertid endast en sida av saken. Det har skett en enorm tillväxt av judisk makt och judiskt inflytande i västerländska samhällen i allmänhet och i Förenta staterna i synnerhet. Ginsberg (1993) noterar att judars ekonomiska status och inflytande på kulturen har ökat dramatiskt i Förenta staterna sedan 1960. Shapiro (1992, 116) visar att judar är överrepresenterade med en faktor av åtminstone nio i förmögenhetsindex men att detta är en försiktig uppskattning, eftersom mycket av den judiska förmögenheten ligger i fastighetsvärden, som är svåra att bestämma och lätta att dölja. Omkring 2,4 procent av Förenta staternas befolkning utgöres av judar, medan hälften av de hundra främsta direktörerna vid Wall Street var judar, och omkring 40 procent av de studenter som antogs till de elituniversitet på Östkusten som ingår i kretsen Ivy League var judar. Lipset och Raab (1995) uppger att judar står för mellan en fjärdedel och en tredjedel av alla ekonomiska bidrag till de politiska partierna i Förenta staterna, närmare bestämt hälften av de pengar som går till demokratiska partiet och fjärdedelen av pengarna till republikanska partiet.

Det allmänna budskapet i Goldbergs (1996) bok *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment* är att den amerikanska judendomen är välorganiserad och frikostigt finansierad. Den har nått en avsevärd makt och har varit framgångsrik i att tillgodose sina intressen. Det råder en stor samsyn i breda judiska frågor, i synnerhet vad gäller Israel och judenheter i andra länder, invandrings- och flyktingpolitik, åtskillnad mellan kyrka och stat, rätten till abort och medborgerliga friheter (s. 5). I själva verket är det slående hur stark samsynen på dessa frågor är hos de judiska aktivistorganisationerna och de judiska intellektuella organisationer som här granskas, när det samtidigt finns mycken oenighet i andra frågor. De väldiga förändringar i den offentliga politiken, som började med motkulturrevolutionen på 1960-talet, sammanfaller med den period då den judiska makten och det judiska inflytandet började öka i Förenta staterna.

Sedan 1950-talet har man i empiriska studier av den etniska hierarkin i Förenta staterna följt förändringar i de etniska gruppernas resurser, bland annat representationen i eliten (exempel i Alba och Moore 1982; Lerner, Nagai och Rothman 1996). Dessa studier har ofta framhållit att protestantiska vita är överrepresenterade i bolagshierarkierna och i militären men har underlåtit att beakta gruppskillnader i engagemang och organisationsförmåga. Salter (1998b) gör en teoretiskt grundad uppskattning av judiskt inflytande i jämförelse med afro-

amerikaner och icke-judiska europeiska amerikaner enligt Blalocks (1967, 1989) modell för grupp-makt såsom en funktion av resurser multiplicerade med mobilisering. Judar är långt mer mobiliserade än dessa andra etniska folkgrupper (man tvekar att kalla de icke-judiska europeiska amerikanerna en "grupp"). Salter noterar till exempel att specifikt etniska organisationer, som ägnar sig åt icke-judiska europeiska amerikaners etniska intressen, väsentligen är grupper i politikens utmarker med svaga finanser och ringa inflytande på den rådande politiska processen, medan däremot Kommittén för amerikansk-israeliska offentliga ärenden (America-Israel Public Affairs Committee, AIPAC) stod näst högst på listan över de enligt kongressledamöters och yrkeslobbyisters bedömning 120 mäktigaste lobbygrupperna, varvid ingen annan etnisk organisation fanns bland de 25 högst placerade. Dessutom är AIPAC en av de få lobbyorganisationer, som skaffar sig bundsförvanter genom stora politiska kampanjbidrag. Judar bidrar med mellan en tredjedel och hälften av allt ekonomiskt stöd till federala valkampanjer, varvid donationerna motiveras av "Israel och den vidare judiska saken" (Goldberg 1996, 275). Judar är således överrepresenterade ifråga om kampanjbidrag med en faktor av minst 13 utgående från deras andel av befolkningen och är överrepresenterade med en faktor av nära 6,5, om hänsyn tas till deras större genomsnittliga inkomst. Vad gäller donationer till utlandet, är den judiska ledningen ännu större. Exempelvis på 1920-talet, alltså före Israels tillkomst år 1948 med den explosion i judiska donationer som då följde, kan amerikanska judar ha skänkt så mycket som 24 gånger mer per capita för att bistå judar i utlandet än amerikanska irländare bistod Irland i dess kamp för självständighet från Storbritannien. Likväl nåddes vid denna tid höjdpunkten för den irländska etniska välgörenheten (Carroll 1978). Skillnaden har blivit ännu större sedan andra världskriget. Salter har antagit en preliminär, försiktig uppskattning av den judiska etniska mobiliseringen såsom varande fyra gånger större än vita icke-judars, mätt efter jämförelse av donationer per capita till icke-religiösa etniska ändamål.

I Blalocks ekvation påverkas inflytandet icke endast av mobiliseringen utan även av de resurser gruppen tillgår. Salter uppskattar att judar kontrollerar ungefär 26 procent av Förenta staternas "cybernetiska resurser" (det vill säga resurser som mäts efter representationen på nyckelområden som regeringen, medierna, finansvärlden, den akademiska världen, näringslivet och underhållningsvärlden). Denna genomsnittliga nivå av kontroll över resurser speglar både områden med stark (> 40 procent) judisk representation (till exempel massmedierna, storfinansen, juristkåren, den intellektuella eliten, underhållningsvärlden) och svag (< 10 procent) judisk representation (till exempel näringslivseliten, de militära cheferna, kyrkoledarna, de lagstiftande församlingarna). Det genomsnittliga uppskattade värdet är jämförligt med det som Lerner m.fl. erhållit (1996, 20) utgående från data, som insamlades på 1970- och 1980-talen. Lerner m.fl. kommer fram till en total judisk representation i de amerikanska eliterna om 23 procent. Resultaten överensstämmer också med den judiska överrepresentationen i andra samhällen, såsom i det tidiga 1900-talets Tyskland, där omkring en procent av befolkningen var judar, medan näringslivet till cirka 20 procent kontrollerades av judar (Mosse 1987, 1989), varvid judar därtill hade ett dominerande inflytande över medierna och kulturproduktionen (Deak 1968, 28; Laqueur 1974, 73).

Om man sätter in dessa värden för resurser och mobilisering i Blalocks ekvation, erhåller man ifråga om det judiska inflytandet på etnisk politik (invandring, raspolitik, utrikespolitik) ett uppskattat värde som är ungefär tre gånger större än värdet för de icke-judiska europeiska amerikanernas inflytande. Resultaten är synnerligen stabila, också om man viktat resurserna olika. Endast med en "extremt nymarkistisk viktning" av resurserna (det vill säga en sådan som viktat endast näringslivseliten, den lagstiftande delen av statsmakten, den militära eliten, stiftelserna och gruppens totala inkomst) får man ned det judiska inflytandet i en ungefärlig paritet med de icke-judiska europeiska amerikanernas inflytande.

Som sades ovan, finns det en bred judisk samsyn i sådana frågor som Israel och utländska judenheters välfärd, invandrings- och flyktingpolitik, åtskillnad av kyrka och stat, rätten till abort och medborgerliga friheter. Detta innebär att judiskt inflytande och judiska intressen behärskar dessa frågor – ett resultat som stämmer synnerligen väl överens med diskussionen om judiskt inflytande över invandringspolitiken i kapitel 7 liksom med att det på alla dessa områden har skett oerhörda omkastningar i den offentliga politiken i enlighet med judiska intressen, omkastningar som sammanfaller med det judiska inflytandets uppgång i Förenta staterna. Salters uppskattning, att den judiska mobiliseringen kan anges till sju gånger större än de icke-judiska europeiska amerikanernas, belyses väl med historien om den judiska inblandningen i invandringspolitiken: Alla de viktigare judiska organisationerna var intensivt invecklade i kampen mot invandringsbegränsning under en period, som varade ett helt århundrade, trots vad som måste ha förefallit som förödande bakslag. Denna strävan har fortsatt in i nutiden. Som nämndes i kapitel 7, var det framträdande drag i invandringspolitikens historia att stora majoriteter av den från Europa stammande befolkningen bjöd motstånd mot en omfattande invandring av alla rasliga och etniska grupper och att andra grupper – också sådana som italiensk-amerikaner och polsk-amerikaner, som kunde förväntas stödja invandring av det egna folket – var förhållandevis likgiltiga.

Denna ”judarnas uppgång” – för att använda Albert Lindemanns (1997) uttryck – har otvivelaktigt fått viktiga effekter på samtida västerländska samhällen. Ett särskilt viktigt tema i det föregående kapitlet var att en omfattande invandring till västerländska samhällen överensstämmer med ett judiskt egenintresse av att det bildas heterogena, kulturellt och etniskt pluralistiska samhällen. Det är av intresse att begrunda de möjliga, långsiktiga konsekvenserna av en dylik politik.

På senare år har intellektuella och etniska aktivister för minoritetsgrupper i allt ökande omfattning förkastat idén om att skapa ett smältdegelsamhälle byggt på assimilation mellan etniska grupper (exempel i Schlesinger 1992). I hithörande skrifter framhävs kulturella och etniska skillnader och ses etnisk assimilation och homogenisering som negativa företeelser. Tonen i dessa skrifter leder tanken till de åsikter som i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet hyllades av många judiska intellektuella, vilka avvisade reformjudendomen med dess assimilationseffekter till förmån för sionismen eller en återgång till en extremare form av kulturell separatism såsom konservativ eller ortodox judendom.

Rörelsen i riktning mot etnisk separatism är av mycket stort intresse ur evolutionär synvinkel. Konkurrens mellan grupper och övervakning av utgrupper har varit ett kännetecken för växelverkan mellan judar och icke-judar icke endast i Västerlandet utan även i muslimska samhällen, och de exempel på konkurrens och konflikter grupper emellan, som finns från andra delar av världen, är alldeles för många för att kunna anföras. Historiskt sett har den etniska separatismen, sådan den framträder i judendomens historia, varit en splittrande kraft inom samhällena. Den har vid flera tillfällen utlöst ett oerhört hat och misstroende inom samhället, etniskt grundade krig, fördrivningar, pogromer och försök till folkmord. Dessutom finns ringa grund att antaga att framtiden blir särskilt annorlunda. För närvarande rasar etniskt grundade konflikter på varenda kontinent, och upprättandet av staten Israel har inte gjort slut på den etniskt grundade konflikten för judar som återvänt ur försörjningen.

Min genomgång av forskningen om kontakter mellan mer eller mindre genomträngliga grupper i gångna tiders samhällen visar i själva verket tydligt att konkurrens mellan grupper och bevakning av ingruppens och utgruppernas framgångar är normen. Dessa rön överensstämmer synnerligen väl med de rön som gjorts i den psykologiska forskningen om processer för social identitet och som redovisades i *SAID* (kap. 1). Sedda ur ett evolutionärt perspektiv bekräftar dessa rön att det etniska egenintresset faktiskt är viktigt i människornas liv, och det är uppenbart att etniciteten förblir en vanlig grund för gruppidentiteten i den nutida världen.

Människor förefaller vara medvetna om sitt gruppedlemskap och ha en allmän tendens att nedvärdera och konkurrera med utgrupper. Individer är också starkt medvetna om den egna gruppens relativa status ifråga om kontroll över resurser och relativ framgång i fortplantningen. De är också beredda att vidtaga åtgärder utöver de vanliga för att förvärva och behålla ekonomisk och politisk makt i försvaret av dessa från gruppen stammande oavvisliga krav.

Om man utgår från ett tillstånd av etnisk separatism, är det lärorikt att tänka på de omständigheter som från evolutionär synpunkt torde minimera gruppkonflikter. Kulturpluralismens teoretiker, såsom Horace Kallen (1924), tänker sig ett scenario, där olika etniska grupper bibehåller sin särartade identitet inom ramen för fullständig jämlikhet i politisk makt och ekonomiska möjligheter. Svårigheten med detta scenario ur evolutionär synvinkel sett (eller blott ur sunna förnufts synvinkel sett) är att inga åtgärder vidtagits med tanke på följderna av konkurrensen om resurser och fortplantningsframgång inom samhället. Den etniska kampens följder var förvisso uppenbara i Kallens dagar, men ”Kallen lyfte blicken ovan den kamp som rasade omkring honom till en idealens värld, där mångfalden och harmonin samexisterade” (Higham 1984, 209).

I det bästa läget skulle man kunna antaga att de skilda etniska grupperna ägnade sig åt en fullständig ömsesidighet med varandra, så att det inte blev några skillnader i form av att någon etnisk grupp ekonomiskt utnyttjade en annan. Dessutom skulle det inte vara några skillnader i något mått på framgång i samhället, såsom samhällsklass, ekonomisk roll (till exempel producent kontra konsument, långgivare kontra låntagare, direktör kontra anställd) eller fruktsamhet, mellan de åtskilda etniska grupperna. Alla grupperna skulle vara i det närmaste lika till antalet och ha lika stor politisk makt; eller, om de vore olika, skulle åtgärder vidtagas ägnade att tillförsäkra minoriteterna en jämlik representation vad avser markörerna för social framgång och framgång i fortplantningen. Dyliga förutsättningar skulle minimera fiendskapen mellan grupperna, eftersom det då blev svårt för någon grupp att skylla sin sämre status på de andra gruppernas handlande.

Men med tanke på att etnisk separatism existerar, skulle det alltjämt ligga i varje grupps intresse att främja sina egna intressen på bekostnad av de andra gruppernas. Under i övrigt lika förhållanden skulle en given etnisk grupp vara i ett bättre läge, om den såg till att de andra grupperna hade färre resurser, lägre social status, lägre fruktsamhet och proportionellt mindre politisk makt än den själv hade. Det hypotetiska stabila jämlikhetstillståndet förutsätter därför en rad maktbalansförhållanden – så att vardera sidan ständigt kontrollerar att den andra inte bedrar en, vardera sidan ständigt söker efter sätt att med alla medel dominera och utnyttja, vardera sidan är beredd till kompromiss endast då den andra sidan hotar med vederläggning, vardera sidan är villig till samarbete endast om den tvingas därtill, till exempel med ett yttre hot. Tydligt är att man inte skulle kunna räkna med något slags samarbete, som bygger på ren altruism gentemot den andra gruppen.

Således skulle den ideala situationen med absolut jämlikhet i kontrollen över resurserna och framgångar i fortplantning säkerligen kräva åtskillig övervakning och otvivelaktigt kännetecknas av åtskillig ömsesidig misstänksamhet. Men i den verkliga världen är också detta ganska dystra ideal synnerligen osannolikt. I den verkliga världen skiljer sig etniska grupper åt i duglighet och förmågor. De skiljer sig åt i numerär, fruktsamhet och den omfattning i vilken de uppmuntrar föräldraskapstilar som leder till att barnen förvärvar resurser. De skiljer sig även åt ifråga om de resurser de har tillgång till och den politiska makt de äger vid vilken tidpunkt som helst man väljer. Jämlikhet eller proportionell rättvisa skulle vara mycket svår att uppnå, eller bibehålla sedan den uppnåtts, utan en mycket omfattande övervakning och utan ytterst intensiva sociala styrmedel avsedda att framvinga etniska kvoter för innehav av förmögenhet, antagning till högre utbildning, tillgång till arbeten med hög status och så vidare.

Emedan etniska grupper har olika duglighet och förmåga och olika föräldraskapstilar,

skulle de kriterier, enligt vilka man fick ett visst arbete och sedan behöll det, behöva variera efter den etniska grupp man tillhörde. Paritet mellan judar och andra etniska grupper skulle dessutom förutsätta en omfattande diskriminering av enskilda judar, som sökte tillträde till högre utbildning eller anställningar, och rent av förutsätta en kraftig beskattning av judar för att motverka deras övertag i förmögenhet, eftersom judar för närvarande är starkt överrepresenterade bland de förmögna och framgångsrika i Förenta staterna. I synnerhet skulle detta bli fallet, om judar utmärktes som en separat etnisk grupp gentemot icke-judiska europeiska amerikaner. Slutpunkten för många av de Newyorkintellektuella i utvecklingen från stalinism var att bli neokonservativa, som visat sig vara vältaliga motståndare till positiv särbehandling och kvotmekanismer för fördelning av resurser (Sachar [1992, 818ff] nämner Daniel Bell, Sidney Hook, Irving Howe, Irving Kristol, Nathan Glazer, Charles Krauthammer, Norman Podhoretz och Earl Raab som motståndare till positiv särbehandling.). Judiska organisationer (bland andra ADL, Amerikanska judiska kommittén och Amerikanska judiska kongressen) har intagit liknande ståndpunkter (Sachar 1992, 818ff).

I den verkliga världen skulle man således behöva göra utomordentliga ansträngningar för att uppnå detta stabila tillstånd av etnisk jämvikt i makt- och resursinnehav. Intressant är att ideologin om samexistens mellan judar och icke-judar ibland innefattat idén att olika etniska grupper förvärvar liknande sysselsättningsprofil och underförstått har kontroll över resurserna i enlighet med sitt antal. I det medeltida Frankrike till exempel förbjöd Ludvig IX:s förordning av år 1254 judar att låna ut pengar mot ränta och uppmanade dem att livnära sig på kroppsarbete eller hantverk (se Richard 1992, 162). De tyska assimilationisternas dröm på 1800-talet var att judarnas sysselsättningsprofil efter emancipationen skulle vara en spegelbild av icke-judarnas – en ”utopisk förhoppning... som många, både judar och icke-judar, hade gemensamt” (Katz 1986, 67). Man vidtog åtgärder för att minska procenttalet judar sysselsatta med handel och öka procenttalet judar sysselsatta med jordbruk och hantverk. När allt kom omkring, blev emellertid resultatet av emancipationen att judarna var starkt överrepresenterade i den ekonomiska och kulturella eliten, och denna överrepresentation var ett avgörande inslag i den tyska antisemitismen från 1870 till 1933 (se SAID, kap. 5).

Likaså på 1920-talet i Förenta staterna försökte man komma till rätta med den judiska konkurrensen vid ansedda privata universitet, och exempelvis för Harvarduniversitetet framlade man planer, enligt vilka varje etnisk grupp skulle tilldelas utbildningsplatser till ett visst procenttal, som motsvarade gruppens andel av Förenta staternas befolkning (Sachar 1992, 329). Liknande åtgärder – som de judiska organisationerna genomgående brännmärkte – vidtogs vid samma tid överallt i Mellaneuropa (Hagen 1996). Dyliga åtgärder speglar förvisso etnicitetens betydelse i det mänskliga livet, men de sociala spänningarna måste då förbli kroniskt starka. Dessutom föreligger en avsevärd risk för etniskt krig, också när exakt paritet uppnås genom intensiva sociala styrmedel: Som tidigare sades, ligger det alltid i varje etnisk grupps intresse att skaffa sig herravälde över de andra.

Om man antar en modell för kulturpluralism, som innefattar fri konkurrens om resurser och framgång i fortplantning, blir skillnader mellan de etniska grupperna ofrånkomliga. Om man ser det från evolutionär synpunkt, kan man på starka grunder förutsäga att dyliga skillnader kommer att medföra fientlighet från de förlorande gruppernas sida. Efter emancipationen fanns det hos judar i västerländska samhällen en stark tendens att röra sig uppåt i samhället, så att de kom att bli starkt överrepresenterade i de fria yrkena liksom i affärsvärlden, politiken och kulturproduktionen. Samtidigt förekom det utbrott av antisemitism, vilka ofta härrörde från grupper, som ansåg sig eftersatta i konkurrensen om resurserna eller ansåg att den kultur som skapades inte tillgodosåg deras intressen. Om judendomens historia alls lär oss något, så är det att självpålagd etnisk separatism tenderar att leda till konkurrens om resurserna enligt grupptillhörigheten med därav följande hat, fördrivningar och förföljelser. Förutsatt att det

finns etniska skillnader i duglighet och förmågor, kan etnisk separatism bli en stabil situation utan att det uppstår etnisk fiendskap endast under förutsättning att antingen en maktbalans upprätthålls med intensiva sociala styrmedel, som ovan beskrivits, eller att åtminstone några etniska grupper är obekymrade över att de blir förlorare i konkurrensen.

Jag betraktar denna sistnämnda möjlighet som i det långa loppet osannolik. Att en etnisk grupp skulle vara obekymrad över att trängas undan och behärskas av andra, är förvisso inte vad en evolutionist räknar med eller, för den delen, förespråkarna av social rättvisa, vilken ideologi de än har. Likväl är detta faktiskt den implicita moralen i den kritik flera historiker riktat mot spanjorernas beteende mot judarna och marranos under inkquisitionen och judefördrivningen. Detta framgår till exempel hos Benzion Netanyahu (1995), som ibland synes visa öppet förakt för spanjorernas oförmåga att konkurrera med de nykristna utan att tillgripa inkquisitionens våld. Enligt det synsättet borde spanjorerna ha insett sin underlägsenhet och fogat sig i att ekonomiskt, socialt och politiskt behärskas av en annan etnisk grupp. Det är osannolikt att en dylik ”moral” tilltalar den grupp som förlorar i konkurrensen, och ur evolutionär synvinkel är detta icke det minsta förvånande. Goldwin Smith (1894/1972, 261) uttalar något liknande för mer än hundra år sedan:

Ett samhälle har rätt att försvara sitt territorium och sin nationella okränkbarhet mot en inkräktare, antingen dennes vapen är svärdet eller utmätningen. På de italienska republikernas territorier kunde judarna, så vitt vi kan se, ha köpt mark och ägnat sig åt jordbruk, om de så hade önskat. Men dessförinnan hade de genomgående slagit sig på handel. Under det nedgående imperiets tid var de de stora slavhandlarna, som köpte krigsfångar från barbariska inkräktare och agerade förmodligen samtidigt mäklare för krigsbyten. De kom in i England i de normandiska erövrarnas släptåg. Det rådde utan tvivel en ständig kamp mellan deras list och de feodala folkens råa våld. Men vilket moraliskt företräde har listen framför våldet? Mr Arnold White säger åt ryssarna att, om de lät den judiska intelligensen få fritt handlingsutrymme, judar snart skulle fylla alla höga befattningar och maktställningar och tränga undan de infödda, som nu innehar dem. Ryssarna befalls att foga sig i och rent av glädjas åt detta av filosofer, som kanske inte skulle njuta av drycken, om bågaren tvingades till deras egna läppar. Evolutionens lag, heter det, bestämmer att den dugligaste överlever. På vilket den ryske lurken kanhända svarar att om hans våld slår judens fina intelligens, så överlever den dugligaste och besannas evolutionens lag. Det var våldet, inte den fina intelligensen, som på slagfältet vid Zama avgjorde att latinaren, inte semiten, skulle styra den gamla världen och forma den nutida.

Det är ironiskt att många intellektuella, som obetingat förkastar evolutionärt tänkande och varje uttalande om att den genetiska egennyttnen kan ha sin betydelse i det mänskliga livet, också förordar politiska åtgärder, som tämligen uppenbart är egennyttigt etnocentriska, och ofta fördömer det egennyttiga etnocentriska beteendet hos andra grupper, i synnerhet varje antydning om att den från Europa stammande majoriteten i Förenta staterna utvecklar en sammanhållen gruppstrategi och höggradig etnocentrism som reaktion på andras gruppstrategier. Ideologin om minoritetsgruppers etniska separatism och den implicita legitimeringen av gruppkonkurrens om resurser, liksom den nyare idén att etnisk grupptillhörighet bör vara ett kriterium för resursförvärv, måste ses för vad de är: utkast till gruppevolutionära strategier. Judarnas historia måste betraktas som en ganska tragisk kommentar till resultaten av dylika gruppstrategier.

Betydelsen av gruppbaserad konkurrens kan knappast överdrivas. Jag anser det mycket osannolikt att västerländska samhällen byggda på individualism och demokrati kan länge

överleva legitimeringen av konkurrens mellan ogenomträngliga grupper, vari gruppstillhörigheten bestäms av etniciteten. Diskussionen i *SAID* (kap. 3–5) visar tydligt att gruppstrategier till sist möts med gruppstrategier och att samhällen blir organiserade kring sammanhållna, varandra uteslutande grupper. I själva verket kan den samtida mångkulturella rörelsen ses såsom tenderande till en djupt i grunden icke-västerländsk form av samhällsorganisation, som historiskt sett varit mycket mer typisk för Mellanösterns segmenterade samhällen, vilka är centrerade kring diskreta enhetliga grupper. Men i motsats till vad det mångkulturella idealet föreskriver råder i dessa samhällen tydligt markerade relationer av över- och underordning. Medan demokratin synes vara alldeles främmande för dylika segmenterade samhällen, har västerländska samhällen, ensamma bland världens skiktade samhällen, utvecklat individualistiska, demokratiska och republikanska politiska institutioner. Dessutom har de viktigare exemplen på västerländsk kollektivism, däribland den tyska nationalsocialismen och den iberiska katolicismen under inkquisitionen, kännetecknats av intensiv antisemitism.

Det finns således en betydande risk för att individualistiska samhällen inte överlever i den konkurrens mellan grupper inom samhället som blivit allt vanligare och intellektuellt allt mer respektabel i Förenta staterna. Jag tror att vi i Förenta staterna för närvarande befinner oss på väg nedför ett sluttande plan – en väg som leder till etniskt krig och till framväxten av kollektivistiska, auktoritära och rasliga enklaver. Etnocentriska åsikter och beteenden ses visserligen som moraliskt och intellektuellt legitima, endast då de förekommer hos etniska minoriteter i Förenta staterna, men som den teori och de rön som framläggs i *SAID* utvisar, får de nuvarande trenderna sannolikt till resultat att det växer fram en större etnocentrism också hos de från Europa stammande folken.

Ett sätt att analysera Frankfurtskolan och psykoanalysen är att säga att de med en viss framgång försökt att upprätta, som Paul Gottfried (1998) och Christopher Lasch (1991) uttrycker det, en ”terapeutisk stat”, som sjukförklarar de från Europa stammande folkens etnocentrism liksom deras försök att behålla den kulturella och demografiska dominansen. Emellertid blir etnocentrism hos den från Europa stammande majoriteten det sannolika resultatet av att det samtida sociala och politiska landskapet blir alltmer gruppstrukturerat – sannolikt emedan utvecklade psykologiska mekanismer hos människor synes fungera så, att de gör ingrupp- och utgruppstillhörigheten mer framträdande i situationer av gruppbaserad konkurrens om resurserna (se *SAID*, kap. 1). Strävan att betvinga dessa tendenser gör det således nödvändigt att utsätta västerländska samhällen för en massiv ”terapeutisk” behandling, vari yttringar av majoritetsfolkens etnocentrism bekämpas på flera nivåer men först och främst genom främjandet av ideologin om att dylika yttringar är en indikation på psykisk sjukdom och en anledning till utstötning ur samhället, skam, psykiatrisk behandling och vägledning. Det kan befaras att man, i takt med att etniska konflikter fortsätter att öka i Förenta staterna, kommer att göra alltmer förtvivalade försök att staga upp mångkulturalismens ideologi med spetsfundiga teorier om det psykiskt sjuka i majoritetsgruppens etnocentrism liksom med införande av polisstatsmässiga åtgärder mot icke-följsamt tänkande och beteende.

Jag antar att en av de viktigare orsakerna till att somliga icke-judiska rasliga och etniska grupper antagit mångkulturalismen är att de inte förmår med framgång konkurrera på en individualistisk ekonomisk och kulturell arena. Som en följd därav har mångkulturalismen snabbt likställts med tanken att varje grupp borde få en proportionell andel i den ekonomiska och kulturella framgången. Såsom sades ovan, kan den situation som därvid uppstår strida mot judiska intressen. På grund av sin höga intelligens och stora förmåga till förvärv av resurser har judar inga fördelar av positiv särbehandling och andra gruppbaserade förmåner, som vanligen förfäktas av minoritetsgrupper med låg social status. Judar kommer därmed i konflikt med andra etniskt identifierade minoritetsgrupper, som utnyttjar mångkulturalismen för sina egna syften. (Judar har ett övertag i konkurrensen inom den vita, från Europa stam-

mande gruppen, som de för närvarande räknas till, och därför kan det vara så att judar uppfattar sig såsom gynnade av politiska åtgärder, som vidtas för att förtunna hela den europeiska gruppens makt, enligt antagandet att de därmed inte skulle lida någon märkbar förlust. I en folkomröstning, som i Kalifornien anordnades om ett förslag att avskaffa positiv särbehandling, röstade judarna faktiskt för förslaget i markant mindre procenttal än andra från Europa stammande grupper, trots att judiska organisationer officiellt motsatt sig gruppbaseade förmåner.)

Fastän det var judiska intellektuella, som uppfann den mångkulturella ideologin för att rationalisera fortlevnaden av separatism och minoritetsgruppers etnocentrism i en modern västerländsk stat, kan många av de senaste uttrycken för mångkulturalism med tiden avla ett monster, som får negativa följder för judendomen. Irving Louis Horowitz (1993, 89) noterar att det växer fram antisemitism i den akademiska sociologin, allteftersom dess institutioner i ökande mån befolkas av individer, som är engagerade för etniska politiska handlingsprogram och som ser negativt på den judiska dominansen av sociologin. Det finns ett starkt inslag av antisemitism utgående från somliga av mångkulturalismens ideologer, i synnerhet från afrocentriska ideologer (Alexander 1992), och Cohen (1998, 45) finner att "mångkulturalismen numera ofta likställs med en fraktion inom vänstern som, för att tala rakt på sak, har ett judiskt problem." På senare år har Nation of Islam under Louis Farrakhans ledning antagit en öppet uttalad antisemitisk retorik. Afrocentrismen sammanhänger ofta med rasideologier, såsom dem Molefi Asante (1987) uttrycker och som betraktar etniciteten som den moraliskt riktiga grunden för självidentitet och självaktning och som uttrycker ett nära samband mellan etnicitet och kultur. Västerländska ideal såsom objektivitet, universalism, individualism, rationalitet och den vetenskapliga metoden förkastas på grund av sitt etniska ursprung. Asante omfattar en naiv rasteori, enligt vilken afrikanerna ("solfolket") ses som överlägsna europeerna ("isfolket").

Dylrika rörelser är spegelbilder av liknande judiska ideologier, som rationaliserar en stark upptagenhet med den judiska etniciteten och försöker frammana känslor av etnisk överlägsenhet inom gruppen. Dessa ideologier har varit vanliga den judiska intellektuella historien igenom, och de mest beständiga hyllade idén om judarna som det utvalda folket och tanken att judarna skulle vara "ett ljus för folken". SAID (kap. 7) granskade material, som visar att judiska historiker och intellektuella alltsedan antiken ofta sökt visa att icke-judiska kulturinflytanden haft särskilda judiska föregångare eller rent av att alla möjliga icke-judiska filosofer och konstnärer egentligen var judar. Denna tradition har på senare år förts vidare av två sefardiska judar, Martin Bernal (1987) i hans bok *Black Athena* och José Faur (1992) i hans *In the Shadow of History: Jews and Conversos at the Dawn of Modernity*.

Det kan i själva verket mycket väl ha varit en allmän trend alltsedan upplysningen att judiska intellektuella gått i spetsen för sekulära politiska rörelser, såsom rörelsen för kulturpluralism, som var avsedda att tjäna judiska intressen liksom att appellera till delar av den icke-judiska befolkningen. Uppenbar är också trenden att dylrika rörelser med tiden splittras, resultatet av antisemitism inom just den del av befolkningen som ideologin sökte vädja till, och att judar överger dessa rörelser och söker driva sina intressen med andra medel.

Sålunda har här noterats att judar spelade en framträdande roll i den politiska vänstern under förra århundradet. Vi har också sett att antisemitismen hos icke-judar inom vänstern och från kommunistiska regeringars sida med tiden fick judar att antingen överge vänstern eller utveckla sin egen variant av vänsterideologi, vari vänsteruniversalismen var förenlig med den judiska identitetens och de judiska intressenas företräde.¹⁷⁴ Gore Vidal (1986) är ett väl synligt exempel på en icke-judisk vänsterintellektuell, som varit synnerligen kritisk mot neokonservativa judars roll i att underlätta den amerikanska militära upprustningen på 1980-talet och mot att de ljerat sig med konservativa politiska krafter för att bistå Israel – anklagelser

som tolkats såsom antisemitiska på grund av implikationen att amerikanska judar sätter Israels intressen framom Amerikas (Podhoretz 1986). Vidal framkastar också att neokonservatismen motiveras av judars önskan att skapa en allians med icke-judiska eliter som ett försvar mot möjliga antisemitiska rörelser, vilka kan växa fram i tider av ekonomisk kris.

I själva verket har fruktan för antisemitism inom vänstern varit den viktigaste drivkraften till grundandet av den neokonservativa rörelsen (se Gottfried 1993, 80) – den slutliga vilopunkten för många av de Newyorkintellektuella, vilkas intellektuella och politiska evolution diskuterades i kapitel 6. Som Gottfried påpekar, har neokonservatismen med sitt nuvarande herravälde över den konservativa politiska rörelsen i Förenta staterna (vilket den delvis uppnått genom sitt starka inflytande över medierna och i stiftelser) haft den sammanlagda effekten att den förskjutit den konservativa rörelsen mot mitten och egentligen bestämt gränserna för vad som anses vara legitim konservatism. Tydligt bestäms dessa den legitima konservatismens gränser av huruvida åsikterna ifråga strider mot särskilda judiska gruppintressen i en minimalt restriktiv invandringspolitik, stödet till Israel, den globala demokratin, motståndet mot kvoter, positiv särbehandling och så vidare.

Men som William F. Buckley (1992) påtalar i sin bok *In Search of Anti-Semitism*, är det en bräcklig allians mellan icke-judiska paleokonservativa och judiska neokonservativa i Förenta staterna, med åtskilliga anklagelser om antisemitism riktade mot de paleokonservativa. Mycket av vanskligheten härrör från spänningen mellan de nationalistiska tendenserna hos en viktig andel av de amerikanska konservativa och den uppfattning, som åtminstone somliga icke-judiska konservativa har, att den judiska neokonservatismen väsentligen är ett redskap för drivandet av smala judiska sekteriska intressen, i synnerhet beträffande Israel, åtskillnad mellan kyrka och stat och positiv särbehandling.¹⁷⁵ Dessutom är det neokonservativa engagemanget för många frågor i det konservativa sociala programmet i bästa fall halvhjärtat (Gottfried 1993). Viktigare är att neokonservativa driver vad som i allt väsentligt är ett etniskt program rörande invandringen, samtidigt som de motsätter sig de paleokonservativas etnocentriska intressen av att behålla sitt etniska herravälde. Neokonservatismens etniska handlingsprogram kan ses också i att den stöder idén att Förenta staterna bör driva en starkt interventionistisk politik för global demokrati och Israels intressen i stället för att tillgodose Förenta staternas egna nationella intressen (Gottfried 1993). Neokonservatismen har också givit judar ett mäktigt inflytande på den amerikanska konservativa rörelsen som motvikt till den starka tendensen för judar att stödja liberala och vänsterinriktade kandidater. Judiska etniska intressen tillgodoses bäst genom att båda de stora partierna påverkas till en samsyn i judiska frågor, och som nyss sades, har neokonservatismen tjänat till att bestämma gränserna för vad som är legitim konservatism, så att den överensstämmer med judiska intressen.

Allteftersom antisemitismen växer fram, överger judar samma rörelse som de från början givit den intellektuella drivkraften. Detta fenomen kan uppträda också i fråga om mångkulturalismen. Faktiskt är många av de mest framträdande motståndarna till mångkulturalismen dels judiska neokonservativa, dels organisationer som Nationalförbundet för forskare (National Association of Scholars, NAS), som har en stor andel judiska medlemmar. (NAS är en sammanslutning av akademiker, som är motståndare till några av feminismens och mångkulturalismens mera vidunderliga excesser vid universiteten.) Det kan därför väl vara så att det judiska försöket att koppla sig samman med sekulära politiska ideologier, som appellerar till icke-judar, i det långa loppet är dömt att misslyckas. Detta är väsentligen vad Ginsberg (1993, 224ff) säger, när han noterar att det finns allt tydligare tecken på antisemitism hos amerikanska liberaler, konservativa och radikala populister.

Mångkulturalismen är särskilt problematisk som en judisk strategi. I detta fall kan man säga att judar vill samtidigt äta sin kaka och ha den kvar. ”Judar fastnar ofta emellan ivrigt bejakande av upplysningen och kritik av denna. Många judar tror att de judiska framgångarna

skulle hotas, om de universalistiska upplysningsidealen ersattes med en mångfaldspolitik och en fragmenterad 'mångkultur'. Samtidigt inser de vilka faror som hotar den judiska särarten från en enhetlig 'monokultur'... [Judar] söker rädda upplysningens dygder ur ruinerna av dess fiaskon och bärga en inklusiv vision från mångkulturalismen, där fragmentering och splittring nu råder" (Biale, Galchinsky och Heschel 1998, 7). Det är föga sannolikt att mångkulturella samhällen, med den fragmentering och de bestående etniska spänningar som beledsagar dem, i längden kan tillgodose judiska behov, även om de ytterst undergräver den demografiska och kulturella dominansen för folken av europeisk härstamning i de länder där dessa dominerat.

Detta antyder i sin tur en principiell och oavhjälplig friktion mellan judendomen och den urtypiska västerländska politiska och sociala strukturen. Att antisemitismen har en sådan lång historia i de västerländska samhällena och att den blossar upp gång på gång efter att ha legat latent en tid talar förvisso för en sådan uppfattning. Judendomens och den västerländska kulturens oförenlighet kan ses även i de individualistiska västerländska kulturernas tendens att bryta ned den judiska gruppsammanhållningen. Såsom Arthur Rupp (1934, 339) noterade tidigt i förra århundradet, är alla moderna yttringar av judendom, alltifrån nyortodoxin till sionismen, gensvar på upplysningens frätande inverkan på judendomen – en rad försvarsverk, som uppförts mot "den europeiska civilisationens destruktiva inflytande". Och teoretiskt sett finns det mycket klara förnuftsgrunder för att antaga att den västerländska individualismen är oförenlig med den gruppbaseade konflikt om resurserna som ständigt blivit följden av att en mäktig judendom vuxit fram i västerländska samhällen (se SAID, kap. 3–5).

En aspekt av denna friktion har Alan Ryan (1994, 11) beskrivit väl i sitt dryftande av den "motsättning som ligger latent" i Richard J. Herrnsteins och Charles Murrays politik. Dessa är författarna till den mycket kontroversiella boken *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*. Ryan skriver, "Herrnstein önskar sig i grund och botten en värld, där klyftiga judiska barn eller motsvarande arbetar sig upp ur sin anspråkslösa bakgrund och slutar som direktör för Goldman Sachs eller chef för fysiska institutionen vid Harvard, medan Murray önskar sig det Mellanvästern där han växte upp – en värld där byns bilmekaniker inte gav ett vittne för om han var eller inte var smartare än byns mattelärare. Vanskligheten ligger i att den första världen undergräver den andra, medan de i den andra världen känner sig illa till mods inför dem som har gynnats av den första."¹⁷⁶

Den samhällsstruktur, som Murray här sägs gilla, är ett måttligt individualistiskt samhälle, ett samhälle, som är meritokratiskt och hierarkiskt men också har en stark sammanhållning och är kulturellt och etniskt enhetligt. Det är ett samhälle, där det råder harmoni mellan samhällsklasserna och där det finns sociala kontroller mot extrem individualism hos eliten.

En mäktig västerländsk tendens att bilda dylika samhällen har funnits åtminstone sedan medeltiden, men jag tror att den också fanns i den klassiska romerska civilisationen på republikens tid. Den hierarkiska organisationens ideal är centralt för den katolska kyrkans sociala program, som tog sin begynnelse i det senromerska riket och nådde sin höjdpunkt på högmedeltiden (MacDonald 1995c; SAID, kap. 5). Detta ideal framträder i en mäktig strömning i den tyska intellektuella historien med början hos Herder på 1700-talet. Ett mycket centralt drag hos denna urtypiska västerländska harmoni har varit det sociala påbudandet av engiftet såsom en form av reproduktiv utjämning, som försvagar sambandet mellan rikedom och framgång i fortplantningen. Från evolutionär synpunkt uppnår de västerländska samhällena sin sammanhållning genom att de hierarkiska sociala relationerna är i avsevärd grad skilda från konsekvenser ifråga om fortplantningen.

En dylik värld hotas ovanifrån genom att den behärskas av en individualistisk elit, vilken känner sig icke ha förpliktelser gentemot lågstatusindivider, som kanske har sämre intellektuell förmåga, begåvning eller finansiella resurser men som är ansvarskännande. Den hotas ifråga genom att det växer fram ett samhälle, som består av en samling etniskt uppdelade,

oupphörligt konkurrerande, synnerligen ogenomträngliga grupper av det slag som judendomen historiskt representerat och som mångkulturalismens förespråkare har som sin samhällsmodell. Och den hotas underifrån genom den ökande underklass av människor med de egenskaper som Herrnstein och Murray beskriver: intellektuellt odugliga och icke nog samvetsgranna för att i de flesta fall behålla en anställning; oansvariga och odugliga som föräldrar; benägna att kräva bistånd från det allmänna; benägna till kriminellt beteende, psykiska problem samt drog- och alkoholmissbruk; och benägna till snabb demografisk tillväxt. Sådana människor är oförmögna att bidra ekonomiskt, socialt eller kulturellt till ett samhälle i början av 2000-talet eller faktiskt till någon mänsklig civilisation som utmärks av någon högre grad av ömsesidighet, frivillighet och demokrati.

Förutsatt att judendomens fortlevnad medför att samhället kommer att bestå av inbördes konkurrerande, mer eller mindre ogenomträngliga grupper, måste de neokonservativas fördomande av mångkulturalism betraktas såsom bristande i intellektuell konsekvens. Det neokonservativa receptet för samhället omfattar en särskild variant av mångkulturalism, vari samhället som helhet kommer att vara kulturellt fragmenterat och socialt atomistiskt. Dessa samhällsegenskaper icke endast möjliggör för judar att röra sig uppåt i samhället utan är också oförenliga med framväxten av väl sammanhållna, antisemitiska grupper av icke-judar; de är också oförenliga med gruppbaseade förmåner och program för positiv särbehandling, vilka nödvändigtvis skulle diskriminera judar. Såsom Horowitz (1993, 86) noterar, ”En höggradig kulturell fragmentering parad med religiöst självbestämmande medför sannolikt relativt godartade former av antisemitism parade med ett stabilt judiskt tillstånd. Förmodad judisk intelligens eller begåvning blommar snabbt upp under dylika pluralistiska förhållanden, och dylik intelligens försvinner lika plötsligt under politiskt monistiska eller totalitära förhållanden.”

Neokonservativa judar accepterar gärna ett radikalt individualistiskt samhälle, där judar kan förväntas bli ekonomiskt, politiskt och kulturellt dominerande, samtidigt som de känner minimal samhörighet med de lägre (oproportionerligt icke-judiska) samhällsklasserna. Det är sannolikt att ett dylikt samhälle resulterar i ytterst starka sociala spänningar, då den ansvars-kännande lägre medelklassen befinner sig i en situation, som ekonomiskt och politiskt blir allt vanskeligare. Liksom Frankfurtskolan och dess intellektuella verksamhet erbjuder de neokonservativa judarna samhället som helhet ett recept, som är raka motsatsen till ingruppens strategi. Den traditionella judendomen och till stor del den samtida judendomen vann sin styrka icke endast från sin intelligens- och företagarelit utan också från underklassen av sämre begåvade men ansvars-kännande och hårt arbetande judar, vilka eliten utnyttjade. Och det måste här betonas att historien visar att de folkliga rörelser, som försökt återupprätta detta urtypiska västerländska tillstånd av hierarkisk harmoni, som är motsatt individualistiska eliters exploatering och gruppkonflikters splittring, ofta har intensivt antisemitiska övertoner.

De judebehärskade intellektuella och politiska rörelser som denna bok beskriver har vidare till en avsevärd del varit *fons et origo*, källan och ursprunget, till de socialpolitiska åtgärder och de kulturomkastningar, som har lett till den farliga situation som nu raskt utvecklas i För-enta staterna. Jag har försökt dokumentera den roll dessa rörelser spelat, i synnerhet 1960-talets vänsterpolitiska och intellektuella rörelse, i att utsätta den västerländska kulturen för radikal kritik; det är denna kulturrörelsers arvtagare, som har gått i spetsen för att lägga den intellektuella grunden till den mångkulturella rörelsen och för att rationalisera socialpolitiska åtgärder, som ökar underklassen och ökar den demografiska och kulturella närvaron av icke-europeiska folk i de västerländska samhällena.

Ur dessa vänsterkritikers synvinkel ter sig det västerländska idealet av hierarkisk harmoni och assimilation som ett irrationellt, romantiskt och mystiskt ideal. För dem är den västerländska medborgarandan föga mer än en tunn fernissa som döljer en verklighet av utnyttjande

och konflikt – ”en *ecclesia super cloacam* i en väldig skala” (Cuddihy 1974, 142).¹⁷⁷ Det är härvidlag intressant att det varit en viktig strömning i den sociologiska teorin alltsedan Marx att framhäva striden mellan samhällsklasserna i stället för samhällsharmonin. Till exempel noterar Irving Louis Horowitz (1993, 75) att ett resultat av det massiva inflytande judiska intellektuella övat på amerikansk sociologi alltifrån 1930-talet blev att ”uppfattningen av Amerika som en i samsyn tolkad erfarenhet ersattes med en uppfattning av Amerika som en serie av mot varandra stridande definitioner”, däribland en ökad upptagenhet med etniciteten i största allmänhet.

Historiskt sett har denna uppfattning av samhällsstrukturen som konflikt betecknande nog förenats med idén att den ofrånkomliga kampen mellan samhällsklasserna kan avhjälpas endast genom en fullständigt jämn fördelning av de ekonomiska och sociala vinsterna. Det senare idealet kan man sedan uppnå endast genom att antaga ett radikalt miljötänkande beträffande de individuella skillnaderna i ekonomisk framgång och andra kulturprestationer och genom att skylla alla individuella brister på en ojämlig miljö. Emedan detta radikala miljötänkande saknar grund i verkligheten, tenderar de samhällspolitiska åtgärder, som utgår från denna ideologi, att medföra omfattande social konflikt liksom en ökad förekomst av intellektuell inkompetens och psykosocial sjukdom.¹⁷⁸

Ur evolutionär synvinkel framstår den urtypiska västerländska samhällsorganisationen med hierarkisk harmoni och dämpad individualism såsom till sin natur instabil, ett förhållande som otvivelaktigt bidragit till den västerländska historiens intensivt dynamiska karaktär. Det har ofta anmärkts att i Kinas historia ingenting någonsin förändrades. Dynastier, som utmärktes av intensivt månggifte och måttlig till extrem politisk despotism, kom och gick, men under en mycket lång historisk tid skedde inga djupgående samhällsförändringar. De rön som Betzig (1986) redovisat anger att i stort sett detsamma kan sägas om den politiska organisationens historia i andra skiktade mänskliga samhällen.

Men i Västerlandet är det tidigare beskrivna urtypiska tillståndet av samhällsharmoni kroniskt instabilt. De unika villkor, som detta tillstånd tog sin början under och som innebar en avsevärd utjämning av fortplantningsförhållandena, har resulterat i ett starkt dynamiskt historiskt förlopp (se MacDonald 1995c). Det vanligaste hotet mot den hierarkiska harmonin har varit eliternas individualistiska beteende – en tendens som knappast förvånar en evolutionist. Sålunda kännetecknades industrialiseringen i sina tidiga skeden av att den sociala väven slets sönder och att exploateringen och klasstriderna blev omfattande. Ett annat exempel: afrikanernas slaveri medförde en kortvarig vinst för en individualistisk elit av sydstatsaristokrater men resulterade också i en exploatering av slavarna som har blivit ett långvarigt elände för samhället i dess helhet. Vi har också sett att västerländska eliter i traditionella samhällen ofta aktivt gynnat judiska ekonomiska intressen till skada för andra grupper av den infödda befolkningen, och i flera historiska skeden har judar varit redskap för icke-judiska eliters individualistiska beteende och därmed underlättat dylikt individualistiskt beteende. Det har haft stor betydelse för Förenta staternas invandringspolitik, åtminstone i tiden före år 1924, att judiska aktivister samarbetat med elitens icke-judiska företagsledare, som varit intresserade av billig arbetskraft. På senare år har författare som Peter Brimelow (1995, 229–232) och Paul Gottfried (1998) riktat uppmärksamheten på en elitär ”ny klass” av internationalister, som är motståndare till nationalstaten byggd på etniska band och mycket positivt inställda till invandring, som minskar de traditionella samhällenas etniska enhetlighet.

Det ligger i denna grupps egenintresse att samarbeta med liknande individer i andra länder men inte att känna samhörighet med individer på lägre nivå i deras eget samhälle. Även om detta slags internationalism i hög grad sammanfaller med ett judiskt etniskt handlingsprogram – och judar är förvisso oproportionerligt företrädare i denna grupp – måste de icke-judiska medlemmarna av denna nya klass ses såsom drivande sitt eget, snävt individualistiska pro-

gram.

Eliters individualism har emellertid inte varit det enda hotet mot den västerländska hierarkiska harmonin. Såsom redovisats i *SAID*, har detta ideal i avgörande historiska skeden upplösts genom häftig gruppkonflikt mellan judendomen och delar av det icke-judiska samhället. I nutiden och kanske för första gången i historien hotas denna hierarkiska harmoni genom framväxten av en underklass, som oproportionerligt består av medlemmar av rasliga och etniska minoriteter, ett förhållande som också medfört intensiv gruppbaserad konflikt. I synnerhet är det den stora disproportionen av afro-amerikaner i den amerikanska underklassen, som gör varje politisk lösning av detta hot mot den hierarkiska harmonin problemfylld.¹⁷⁹

Jag har framkastat att det finns en grundläggande och ohjälplig friktion mellan judendomen och den urtypiska västerländska politiska och sociala strukturen. Den nuvarande politiska situationen i Förenta staterna (och åtskilliga andra västländer) är så farlig på grund av den mycket reella möjligheten att den västeuropeiska tendensen till hierarkisk harmoni har en biologisk grund. Det största misstag, som gjorts av de judebehärskade intellektuella rörelser denna bok beskriver, är att de försökt hävda den moraliska överlägsenheten hos samhällen som förkroppsligar ett förutfattat moraliskt ideal (som är förenligt med judendomens fortlevnad såsom gruppevolutionär strategi) i stället för att förespråka samhällsstrukturer, som bygger på naturligt förekommande typers etiska möjligheter.¹⁸⁰ På 1900-talet dödades många miljoner människor i försöket att upprätta marxistiska samhällen, som byggde på den fullständiga ekonomiska och sociala utjämningens ideal, och många fler miljoner människor dödades till följd av att den judiska assimilationen i de europeiska samhällena misslyckades. Även om många intellektuella fortsätter att försöka ändra grundläggande västerländska tendenser till assimilation, dämpad individualism och hierarkisk harmoni, finns en reell möjlighet att dessa västerländska ideal icke endast är mer uppnåeliga utan också djupt etiska. Ensamma bland alla världens skiktade samhällen har de urtypiska västerländska samhällena erbjudit föreningen av en äkta känsla av samhörighet, ett stort mått av tillgång till fortplantningsmöjligheter och alla samhällsklassers deltagande i politiken med möjligheterna att meritokratiskt röra sig uppåt i samhället.

Såsom evolutionist måste jag ställa frågan vilka de genetiska följderna av denna oerhörda omvälvning i den amerikanska kulturen sannolikt blir. En viktig följd – och en som sannolikt har varit en bakomliggande pådrivande faktor i motkulturrevolutionen – kan mycket väl bli att denna omvälvning underlättar för den judiska genfonden i Förenta staterna att fortleva genetiskt särpräglad. Mångkulturalismens ideologi kan väntas i allt ökande grad splittra det amerikanska samhället i grupper, vilket får långsiktigt gynnsamma följder för fortlevnaden av de väsentliga egenskaperna i den traditionella judendomen såsom gruppevolutionär strategi. Det råder en ökande samsyn hos judiska aktivister om att de traditionella formerna av judendom är långt mer effektiva i att trygga gruppens långsiktiga fortlevnad än delvis assimilationistiska, delvis döljande strategier som reformjudendomen eller den sekulära judendomen. Reformjudendomen blir stadigt mer konservativ, och det göres omfattande ansträngningar inom alla delar av det judiska samfundet att hindra blandäktenskap (exempel i Abrams 1997,; Dershowitz 1997; se ss. 244–245). Dessutom, och detta behandlas i flera delar av denna bok, uppfattar sig judar typiskt såsom gagnade av en icke-enhetlig kultur, där de framträder som endast en bland många etniska grupper och där det inte finns någon möjlighet att det växer fram en enhetlig nationell kultur, som skulle kunna utestänga judar.

Därtill kan det mycket väl bli negativa genetiska konsekvenser för de från Europa stammande folken i Förenta staterna och i synnerhet för de ”vanliga människorna i Södern och Västern” (Higham 1984, 49) – det vill säga för de från Nord- och Västeuropa stammande vita som utgör lägre medelklassen – vilkas representanter förtvivlat kämpade emot den nuvarande

invandringspolitiken. Vi har ju sett att det var ett framträdande tema för de Newyorkintellektuella liksom för studierna i serien *The Authoritarian Personality* att den traditionella amerikanska kulturen, i synnerhet den amerikanska landsbygdens kultur, var intellektuellt och moralisk underlägsen. James Webb (1995) noterar att det var ättlingarna till de vita anglosaxiska protestanter, som odlade upp Västern och Södern, som ”på det hela taget gjorde mest för att grundlägga infrastrukturen i detta land, varvid de ofta fick utstå nedgång i utbildning och yrkesställning, när de tämde vildmarken, anlade vägarna, byggde städerna och skolorna och införde en demokratisk livsstil, som senare komna vita kulturer kunde dra nytta av utan att betala pionjärlivets pris. Idag är det de som samhällsekonomiskt sett fått ut minst av dessa insatser. Och om man skulle bry sig om att titta på kartan, kunde man se att de hör hemma i de områden som nu bjuder det största motståndet mot regeringens åtgärder.” Kriget fortsätter, men det är lätt att se vilka som håller på att förlora det.

Den demografiska uppgång för underklassen, som blev resultatet av att 1960-talets motkulturrevolution triumferade, medför att de från Europa stammande generna och genfrekvenserna kommer att bli mindre vanliga än de som stammar från de afrikanska och latinamerikanska genfonderna. I andra änden av fördelningen av IQ-reproduktiva strategier håller invandrare från östasiatiska länder på att konkurrera ut vita ifråga om antagning till universitet och ansedda, välbetalda arbeten. Det långsiktiga resultatet blir att hela den vita befolkningen (utom judar) sannolikt sjunker i social status i takt med att dessa nya invandrare blir fler. (Det är osannolikt att judar sjunker i social status, icke endast därför att deras genomsnittliga intelligenskvot ligger ett gott stycke över östasiaternas utan också därför, vilket är viktigare, att judisk intelligenskvot är förskjuten mot framgång i verbala färdigheter. Östasiaters höga intelligenskvot är förskjuten mot praktisk-konkret intelligenskvot, vilket gör dem till starka konkurrenter på teknikens område. Se *PTSDA* [kap. 7] och Lynn [1987]. Det är därför sannolikt att judar och östasiater fyller olika nischer i nutida samhällen.) För närvarande är vita icke-judar den mest underrepresenterade gruppen vid Harvarduniversitetet och utgör ungefär 25 procent av studenterna, medan asiater och judar utgör åtminstone hälften av studentkåren, samtidigt som de inte utgör mer än fem procent av befolkningen (Unz 1998). Förenta staterna är ett gott stycke på väg att behärskas av en asiatisk teknokratisk elit och en judisk affärs-, akademisk och mediaelit.

Vidare har omläggningen till mångkulturalism sammanfallit med en enorm ökning av invandringen av icke-europeiska folk alltsedan antagandet av 1965 års invandringslag, som gynnade invandrare från icke-europeiska länder (se Auster 1990; Brimelow 1995). Många av dessa invandrare kom från länder, där kulturell och etnisk segregation är normen, och inom ramen för det mångkulturella Amerika uppmuntras de att behålla sina egna språk och religioner och att gifta sig inom den egna gruppen. Som tidigare sades, blir det väntade resultatet konkurrens mellan grupperna om resurser och i fortplantning och ökad sårbarhet i demokratins och republikens institutioner i ett sammanhang, där långsiktiga projektioner anger att de från Europa stammande folken vid mitten av detta århundrade inte längre kommer att utgöra majoriteten i Förenta staterna.

Man skulle rentav kunna säga att, medan den västerländska upplysningen ställt judendomen inför dess största utmaning under hela sin långa historia, den nutida mångkulturalismen med massinvandring av människor från alla rasliga och etniska grupper ställer den västerländska universalismen inför dess största utmaning någonsin. Historien visar att den etniska separatismen hos grupper av vita människor har en tendens att bryta samman inom moderna västerländska samhällen, såvida det icke göres aktiva försök till etnisk och kulturell segregation såsom har skett hos judarna. Såsom det betraktelsesätt, som utgår från ömsesidighet i resurserna (MacDonald 1991, 1995b,c), ger anledning att förvänta, tenderar äktenskapet i västerländska individualistiska samhällen, i avsaknad av stela etniska barriärer, att i hög grad på-

verkas av ett stort urval av fenotypiska egenskaper hos de tilltänkta makarna, däribland icke endast genetisk gemenskap utan också social status, personlighet, gemensamma intressen och andra överensstämmelser. Detta individualistiska mönster för giftermålsbeslut har kännetecknat Västeuropa åtminstone sedan medeltiden (exempel i MacFarlane 1986; se *PTSDA*, kap. 8).

Resultatet har i Förenta staterna blivit en anmärkningsvärt hög grad av etnisk assimilation hos dem som stammar från Europa (Alba 1985). Detta är särskilt värt att notera, eftersom etniska konflikter och etniskt våld ökar i Östeuropa, medan från Europa stammande grupper i Förenta staterna har en överväldigande känsla av gemenskap. Det långsiktiga resultatet av dylika processer är genetisk homogenisering, en känsla av att ha gemensamma intressen och frånvaron av någon stark källa till splittring inom samhället.

Att antaga att striden om invandringen blott varit en konflikt om den västerländska kulturens universalistiska tendenser vore emellertid ohederligt. Till en stor del har invandringsdebatten i Förenta staterna alltid haft mäktiga etniska övertoner och fortsätter att ha det, också sedan de från Europa stammande folken i Förenta staterna blivit assimilerade till en västerländsk universalistisk kultur. Den nuvarande invandringspolitikerna ställer i grund och botten Förenta staterna och de andra västerländska samhällena ”på spel” i en evolutionär bemärkelse, på ett sätt som inte har sin motsvarighet i andra av världens nationer, där man implicit utgår ifrån att territoriet skall behållas av dess historiskt sett dominerande folk: Varje raslig och etnisk grupp i världen har ett intresse av att expandera sin demografiska och politiska närvaro och kan väntas göra det, om den får tillfälle därtill. Märk att amerikanska judar inte har haft något intresse av att föreslå att invandringen till Israel borde vara på liknande sätt mångetnisk eller att Israel borde ha en invandringspolitik, som skulle hota judarnas herravälde. Jag betvivlar nog att Oscar Handlin (1952, 7) skulle ha utsträckt sitt uttalande, som förordade invandring av alla etniska grupper till Förenta staterna, till att hävda principen att alla människor är bröder och därför har lika stor förmåga att bli israeler. Jag betvivlar också att Amerikas synagogråd skulle beteckna den israeliska invandringslagen som ”en omotiverad förolämpning mot folken i många delar av världen” (PCIN 1953, 117). I själva verket visar den etniska konflikten inom Israel att man där inte förmått bilda en universalistisk västerländsk kultur.

Begrunda skillnaderna mellan judisk inställning till mångkulturalism i Israel och till mångkulturalism i Förenta staterna.

Att förkasta sionismen såsom ideologi och [Israels] statsbildande kraft är från en judisk synpunkt som att förkasta själva staten. Att upprätthålla den fina distinktionen mellan staten och dess egenart å ena sidan och den mellan dess judiskhet och sionismen å den andra, är något som judarna varken förstår eller tolererar. De är inte intresserade av att ha Israel som en stat enbart, utan i stället som en judisk-sionistisk stat... Det är visserligen lagligt men inte legitimt i Israel att offentligt förkasta eller agera mot sionismen, men enligt ett tillägg till vallagen som gjordes år 1985 är det inte tillåtet att kandidera till knesset på ett program, som förnekar Israel såsom det judiska folkets stat. (Smooha 1990, 397)

Ett betydande avsteg från [jämlighetsprincipen] orsakas av den särskilda rättsliga status som tillerkänts Judiska byrån och Judiska nationalfonden. Dessa utövar regeringsliknande funktioner såsom att planera och finansiera nya samhällen på landsbygden, stödja kulturprojekt, bistå åldringar och andra eftersatta grupper samt utveckla och hyra ut mark. Enligt sina egna stadgar är dessa mäktiga institutioner ålagda att betjäna endast judar... Diskrimineringen är nedlagd också i lagen om judiska religiösa tjänster, vilken föreskriver att religiösa tjänster till-

handahålls på allmän bekostnad endast till judar. Det mesta av denna diskriminering sker emellertid ganska förtäckt (Smooha 1990, 401).

Smooha (1990, 403) noterar även att i en enkät, som genomfördes år 1988, sade 74 procent av de israeliska judarna att staten borde ge företräde åt judar framför araber och stödde 43 procent förslaget att Israels arabiska medborgare skulle nekas rösträtt. Amerikanska judar har stått i främsta linjen för strävan att genomföra etnisk mångfald i Förenta staterna och andra västerländska samhällen, men 40 procent av de judar som svarade i enkäten höll med om förslaget att Israel borde uppmana de israeliska araberna att lämna landet, 37 procent hade vissa reservationer mot förslaget och blott 23 procent avvisade en dylik politik. Nästan tre fjärdedelar av de israeliska judarna ville inte ha en arab till chef i sitt arbete. Dessutom är invandringen till Israel officiellt begränsad till judar.

Värt att påpeka är också att, medan judar stått i främsta linjen för rörelser som vill hålla kyrka och stat åtskilda i Förenta staterna och ofta protesterade mot avsaknaden av religionsfrihet i Sovjetunionen, amerikanska judiska organisationer endast dröjande och halvhjärtat motsatt sig de ortodoxa rabbinernas kontroll över de religiösa förhållandena i Israel (Cohen 1972, 317), och denna rabbinernas kontroll har inte hindrat amerikanska judar från att helhjärtat stödja Israel, trots att Israels politik är motsatsen till den politik som judiska organisationer med framgång drivit i västerländska demokratier. Detta fenomen är ett utmärkt exempel på judendomens oförenlighet med västerländska former av samhällsorganisation, en oförenlighet, som resulterar i en återkommande klyfta mellan det judiska beteendet i förhållande till den egna gruppstrategin och judiska försök att manipulera västerländska samhällen så, att de anpassas till judiska gruppintressen.

De från Europa icke stammande folkens intressen av att utbreda sig demografiskt och politiskt i Förenta staterna betraktas för närvarande i vida kretsar som ett moraliskt imperativ, medan de från Europa stammande folkens försök att behålla den demografiska, politiska och kulturella makten framställs som "rasistiska", omoraliska och indikationer på psykisk rubbning. Ur de från Europa stammande folkens synvinkel är den rådande etniska moralen altruistisk och självupppoffrande. Det är osannolikt att den i det långa loppet är livsduglig ens i ett individualistiskt samhälle. Som vi har sett, är en självupppoffringsmoral livsduglighet särskilt vanskelig i ett mångkulturellt samhälle, där envar är medveten om sin grupptillhörighet och det råder konkurrens om resurserna grupperna emellan.

Betrakta vilken giltighet argumentet, att individer av alla folk bör tillåtas invandra till Förenta staterna, har från evolutionär synpunkt. Man skulle kunna hävda att motståndet mot en dylik princip inte borde intressera en evolutionist, eftersom mänskliga gruppers genetiska skillnader är triviala, varför alla psykologiska anpassningar, som förmår individer att motsätta sig en dylik princip, är anakronismer utan funktion i den nutida världen (ungefär som blindtarmsbihanget). En jude, som hävdade detta argument, borde, för att vara intellektuellt konsekvent, hålla med om att den traditionella judiska upptagenheten med ingifte och blodsfrändskap varit irrationell. Vidare borde han också anse att judar inte skulle försöka behålla den politiska makten i Israel, då det ju inte finns någon rationell grund till att antaga att någon särskild grupp borde ha makten någon stans. Judar borde heller inte försöka påverka den politiska processen i Förenta staterna så, att den egna gruppen gynnas och någon annan grupp missgynnas. Och för att vara logiskt konsekvent borde man tillämpa detta argument på alla dem som arbetar för att främja invandring av individer ur deras egna etniska grupper, spegelbilden av det gruppbaseade motståndet mot en dylik invandring.

Om denna tankekedja följs till sitt logiska slut, framstår det i själva verket som irrationellt att någon alls skulle hävda några gruppintressen. Och om man förkastar idén om individuella genetiska skillnader, blir det irrationellt också att söka främja individuella intressen, till exempel genom att invandra som individ. Om man accepterar dessa förutsättningar, blir faktiskt

idén om genetiska konsekvenser och alltså om den mänskliga evolutionens möjlighet i det förflutna och nutiden irrationell; föreställningen att den är rationell framstår endast som en illusion, som kanske uppstått genom psykologiska anpassningar, vilka saknar varje meningsfull evolutionär uppgift i den nutida världen. Man torde kunna påpeka att denna ideologi är den slutgiltiga formuleringen av de antievolutionära ideologier som granskats i denna bok. Dessa intellektuella rörelser har ju påstått att den vetenskapliga forskningen visat att alla viktiga etniska skillnader eller individuella skillnader är resultat av miljövariationer och att de genetiska skillnaderna är triviala.

Men det ligger en oerhörd ironi i allt detta: Om livet egentligen saknar varje evolutionär mening, varför har då dessa ideologiers förespråkare utbrett dem så intensivt och med sådana medvetet politiska metoder? Varför har många av just samma individer varit starkt identifierade med sin egen etniska grupp och dess intressen, och varför har många av dem insisterat på kulturpluralismen och dess upphöjande av minoritetsgruppers etnocentrism till moraliskt absoluta värden? Enligt deras egna utgångspunkter är det ju bara ett meningslöst spel. Ingen skulle bry sig om vilka som vinner eller förlorar. Naturligtvis kan det föreligga bedrägeri och självbedrägeri. Jag har sagt (s. 210) att ett grundläggande syfte varit att få de från Europa stammande folken i Förenta staterna att betrakta oron över sin egen demografiska och kulturella nedgång som irrationell och som en indikation på psykisk sjukdom.

Om man accepterar att den genetiska variationen både inom gruppen och mellan grupper är bestående och icke-trivial (det vill säga att evolutionen är en pågående process), så betyder det att principen om relativt obegränsad invandring, åtminstone under de förhållanden som gällde i slutet av 1900-talet i västerländska samhällen, tydligt innefattar altruism hos somliga individer och etablerade grupper. Men även om framgången för de intellektuella rörelser denna bok granskar är en indikation på att människor kan påverkas till att bli altruistiska mot andra grupper än sina egna, betvivlar jag likväl att en dylik altruism kommer att fortvara, om det blir tydliga tecken på att de från Europa stammande gruppernas status och politiska makt minskar, medan andra gruppers makt ökar. Den förutsägelse jag gör, såväl på teoretiska grunder som utgående från forskningen om social identitet, är att allteftersom andra grupper blir mäktigare och mer framträdande i ett mångkulturellt samhälle, blir de från Europa stammande folken i Förenta staterna alltmer förenade; hos dessa folk kommer då sådana splitrande inflytanden som frågor rörande kön och sexuell läggning, skillnader mellan samhällsklasser eller religiösa skillnader att i ökande mån uppfattas som oviktiga. Med tiden kommer dessa grupper att bilda en enad front och antaga en kollektivistisk politisk inriktning gentemot de övriga etniska grupperna. Andra grupper kommer att om möjligt fördrivas eller reser man skiljemurar, och de västerländska samhällena kommer att genomgå ett nytt skede liknande det medeltida.

Judiska intressen av invandringspolitikerna utgör exempel på intressekonflikter mellan judar och icke-judar ifråga om kulturbyggandet. Denna intressekonflikt når långt bortom invandringspolitikerna. Det finns en växande insikt om att 1960-talets motkulturrevolution var en vattendelare i Förenta staternas historia. En dylik uppfattning överensstämmer med Roger Smiths (1988) arbete. Han visar att det fram till segern för den kulturpluralistiska modellen med 1960-talets motkulturrevolution fanns tre konkurrerande modeller för den amerikanska identiteten: upplysningstidens "liberala", individualistiska arv, som byggde på "naturgivna rättigheter"; det "republikanska" idealet om ett sammanhållet, socialt enhetligt samhälle (som jag betecknat som den urtypiska västerländska samhällsorganisationen av hierarkisk harmoni); det "etnokulturella" inslaget, som framhäver den anglosaxiska etnicitetens betydelse för de amerikanska kulturformernas utveckling och bevarande.

Enligt det i denna bok företrädde synsättet råder ingen principiell konflikt mellan de två sistnämnda grunderna till den amerikanska identiteten; den sociala enhetligheten och den hier-

arkiska harmonin kan mycket väl bäst och enklast uppnås med ett etniskt enhetligt samhälle av folk som stammar från det europeiska kulturområdet. I sitt argument för vidmakthållandet av utestängningen av kineser på 1800-talet sade faktiskt domare Stephen A. Field att kineserna inte lät sig assimileras och skulle förstöra det republikanska idealet om social enhetlighet. Såsom tidigare visats, är det synnerligen problematiskt att söka införliva icke-europeiska folk, och i synnerhet från Afrika stammande folk, i särpräglad västerländska kulturformer.

Som sagts flerstädes i denna bok, är den radikala individualismen, som fått sin formulering i upplysningsidealet om individens rättigheter, särskilt vansklig såsom grund för långvarig stabilitet i västerländska samhällen på grund av faran för invasion och behärskande genom gruppstrategier som judendomen och risken för de icke-judiska eliternas avfall från de ideal som företräds i de två andra modellerna för samhällsorganisation. Det är särskilt sannolikt att de två sistnämnda skeendena förstör den sociala sammanhållning som är så central för de västerländska formerna av social organisation. Som Smith säger, var de förvandlingar som inträdde i det amerikanska samhället i tiden efter inbördeskriget resultat av det "liberala" kulturideal som "motsatte sig slaveriet, främjade invandringen och uppmuntrade företagsamheten, medan den skyddade äganderätten", och detta utgjorde ett allvarligt hot mot det kollektiva livet i den amerikanska civilisationens hjärta.

Det är detta den amerikanska civilisationens liberala arv, som de i denna bok granskade judiska intellektuella rörelserna har utnyttjat genom att rationalisera obegränsad invandring och förlusten av den sociala enhetlighet som företräts av den kristna religionens enande kraft. Såsom Israel Zangwill sade, när han förespråkade en judisk strategi för obegränsad invandring, "säg till dem att de håller på att förstöra amerikanska ideal" (se s. 286). Effekten har blivit att det skapats ett nytt amerikanskt ideal, som går fullständigt emot den amerikanska identitetens historiska grundvalar:

Detta ideal för vidare den äldre liberala traditionens kosmopolitism, tolerans och respekt för människans frihet, varför det rätteligen kan betecknas som en modern version av det liberala idealet. Det är emellertid något nytt genom sin förkastelse av den lockeanska liberalismens absolutistiska naturlagsinslag till förmån för modern filosofisk pragmatism och kulturell relativism. Och en av de viktigaste teoribyggena bakom detta ideal, filosofen Horace Kallen, hävdade att kulturpluralismen bättre erkänner den mänskliga socialiteten, våra grundläggande bindningar till särpräglade etniska, religiösa och kulturella grupper. Den har därför visionen av Amerika som en "demokrati av nationaliteter, vilka samarbetar frivilligt och självstyrande genom gemensamma institutioner i strävan mot självförverkligande genom fullkomnande av människor enligt deras eget slag" (Kallen 1924, 124). Eftersom alla grupper och individer bör garanteras lika möjligheter att fullfölja sina egna öden, är nationens arv av laglig, etnisk, ras- och könsdiskriminering oacceptabelt enligt det kulturpluralistiska idealet. Samtidigt får det inte finnas någon strävan att förvandla jämlikheten till enhetlighet, insistera på att få alla att passa in i en amerikansk standardform.

Den demokratiska kulturpluralismens ideal kom slutligen att dominera i amerikansk offentlig lag på 1950-talet och i synnerhet på 1960-talet, varvid den kom till uttryck i 1964 års lag om medborgerliga rättigheter, den liberaliserande invandrings- och naturaliseringslagen av år 1965 och 1965 års rösträttslag, i nya program för att göra skolorna och universitetens kursplaner mer anpassade till nationens av mångfald präglade kulturarv, i flerspråkiga röstsedlar och offentliga publikationer och i åtgärder för positiv särbehandling. (Smith 1988, 246)

Inom detta synsätt finns det tolerans för olika grupper, men resultatet blir en tendens att

”nedvärdera betydelsen eller rentav existensen av en nationell identitet” (Kallen 1924, 59). Kallen var naturligtvis en mycket starkt identifierad jude och sionist, och det är alls inte förvånande att hans kulturideal för Förenta staterna är en icke-västerländsk form av samhällsorganisation, som överensstämmer med judiska intressen och äventyrar de från Europa stammande amerikanernas intressen. Det är en samhällsform, som tryggar judedomens fortlevnad såsom social kategori och såsom sammanhållen etnisk grupp, samtidigt som den tryggar judars ekonomiska och kulturella övermakt. Offentlig politik, som baseras på detta ideal, håller på att få den förutsägbara långsiktiga effekten att marginalisera de från Europa stammande folken i Förenta staterna såväl kulturellt som demografiskt. Eftersom de från Europa stammande grupperna är sämre organiserade och uppvisar sämre sammanhållning än judar och eftersom man upprättat en terapeutisk stat att motarbeta yttringar av europeisk-amerikansk etnocentrism, framstår det som en tydlig risk att de europeiska amerikanerna i det långa loppet kommer att fragmenteras, bli politiskt maktlösa och sakna en effektiv ingruppidentitet över huvud taget.

Intressekonflikten mellan judar och icke-judar i kulturbyggandet går långt utöver förespråkandet av det mångkulturella idealet. Eftersom judar mycket mer än icke-judar är genetiskt benägna till en höginvesterande fortplantningsstrategi, förmår de behålla denna också då det saknas sådana kulturella stöd för höginvesterande föräldraskap som varit tradition i Västerlandet (kap. 4). I jämförelse med icke-judar är judar därför mycket bättre i stånd att öka sin ekonomiska och kulturella framgång utan dessa traditionella västerländska kulturella stöd. Såsom Higham (1984, 173) påpekar, uppstod den kulturella idealiseringen av en väsentligen judisk personlig moral, präglad av hedonism, ångest och intellektualitet, på bekostnad av den äldre landsbygdsmorale, som präglades av asketism och sexuell återhållsamhet.

Dessutom var de traditionella västerländska stöden för höginvesterande föräldraskap infogade i en religiös ideologi och är förmodligen svåra att återskapa i en efterreligiös miljö. Likväl är det ett faktum, som Norman Podhoretz (1995, 30) noterar, att judiska intellektuella, judiska organisationer som Amerikanska judiska kongressen och judebehärskade organisationer som ACLU har förlöjligat kristen religiös tro, sökt undergräva kristendomens styrka i offentligheten eller lett kampen för hävandet av restriktioner för pornografi. Vidare har vi sett att psykoanalysen såsom en judebehärskad intellektuell rörelse varit en central beståndsdel i detta krig mot de icke-judiska stöden för höginvesterande föräldraskap. Medan judar, tack vare sina starka genetiskt influerade anlag för intelligens och höginvesterande föräldraskap, kunnat blomstra inom denna kulturmiljö, har andra grupper i samhället inte kunnat göra det, och resultatet har blivit en allt vidare klyfta mellan judars och icke-judars kulturella framgång och en katastrof för samhället i dess helhet.

1960-talets motkulturrevolution kan mycket väl vara oförenlig med traditionella amerikanska friheter. Traditionella amerikanska friheter, såsom första tillägget till författningen (som härrör från det liberala upplysningsidealet såsom en beståndsdel i den amerikanska identiteten), vilket lagfäster yttrandefriheten, har tydligt underlättat för särskilda judiska intressen att göra sig gällande i kulturbyggandet, intressen som strider mot möjligheten att bygga ett sammanhållet samhälle på grundvalen av höginvesterande föräldraskap. Emedan populärmedierna och den vid universiteten numera rådande intellektuella miljön lever högt på eliters frihet att formulera socialt destruktiva budskap, kommer de politiska rörelser, som strävar att återskapa de traditionella västerländska kulturella stöden för höginvesterande föräldraskap, utan tvivel att tvingas inskränka somliga traditionella amerikanska friheter (se till exempel Bork 1996). Kulturella stöd för höginvesterande föräldraskap verkar som yttre krafter för social kontroll, vilka maximerar höginvesterande föräldraskap inom alla skikt av befolkningen, också dem som av genetiska eller miljömässiga orsaker är relativt obenägna att ägna sig åt

sådana bruk (MacDonald 1997, 1998b). Utan dylika kulturella styrmedel är det absolut förutsägbart att det sociala sönderfallet kommer att tilltaga och samhället som helhet fortsätta att förfalla.

Likväl kommer möjligheten till fortlevnad för de egenartade västerländska formerna av samhällsorganisation att fortsättningsvis ge stor anledning till oro, också om man helt bortser från problemen med etnisk konkurrens. Jag har betonat att det finns en inneboende konflikt mellan mångkulturalismen å ena sidan och den västerländska universalismen och individualismen å den andra. Även om den västerländska universalismen återvann sitt moraliska imperativ, förblir det en öppen fråga huruvida hela mänskligheten vill eller kan vara delaktig i detta slags kultur. Universalismen är en europeisk skapelse, och det är okänt om en dylik kultur kan i längden bibehållas i ett samhälle, som inte domineras av etniska europeer. Den invandringsvänliga retoriken har, när den inte uttryckligen förespråkat mångkulturalism, betecknande nog utgått ifrån synsätt, som på ett radikalt sätt framhäver miljöfaktorerna och utgår ifrån antagandet att alla människor har samma möjligheter och kan i lika hög grad formas till fungerande medlemmar av västerländska universalistiska och individualistiska samhällen. Denna förutsättning kan starkt ifrågasättas. Ja, man kan rent av säga att denna bok jämte *PTSDA* och *SAID* utgör ett vittnesmål om de ytterligt djupt ingrodda västerlandsfientliga tendenser som förekommer i mänskliga grupper. Med tanke på att så många mänskliga kulturer uppvisar drag, som starkt liknar de kollektivistiska, antiassimilatoriska tendenser som förekommer i den judiska kulturen, är det högst sannolikt att många av våra nuvarande invandrare på liknande sätt varken kan eller vill acceptera de grundförutsättningar som ett universalistiskt, kulturellt enhetligt, individualistiskt samhälle uppställer.

Det finns faktiskt en stark grund till att antaga att de västerländska tendenserna till individualism är unika och bygger på utvecklade psykologiska anpassningar (se *PTSDA*, kap. 8). Detta genetiska synsätt framkastar att individualism, liksom många andra fenotyper som är av intresse för evolutionister (MacDonald 1991), är något som uppvisar ärftlig variation. I *PTSDA* (kap. 8) spekulerade jag om att de västerländska folkens förfäder utvecklades i isolerade grupper med låg befolkningstäthet. Dylika grupper torde ha varit vanliga i nordliga områden präglade av bistra ekologiska villkor, sådana som de som rådde under istiden (se Lenz 1931, 657). Under ekologiskt ogynnsamma omständigheter riktas anpassningarna mera emot överlevnaden i den fysiska miljön än mot konkurrens med andra grupper (Southwood 1977, 1981). En dylik miljö medför ett lägre urvalstryck för sådana kollektivistiska, etnocentriska grupper som den historiska judendomen utgör ett exempel på. I evolutionära uppfattningar av etnocentrism betonas dennas användbarhet i konkurrensen mellan grupper. Etnocentrismen skulle sakna betydelse i kampen mot den fysiska miljön, och en dylik miljö skulle inte kunna livnära större grupper.

Vi har sett att den västerländska individualismen är tätt sammanflätad med det vetenskapliga tänkandet och med samhällsstrukturer som bygger på hierarkisk harmoni, jämlikhet mellan könen och demokratiska och republikanska styrelseskick. Dessa för Västerlandet unika tendenser antyder att ömsesidigheten är en djupt rotad västerländsk tendens. Västerländska statskick alltifrån det gamla Greklands och Roms demokratiska och republikanska traditioner till den västerländska medeltidens hierarkiska harmoni och ända till nutidens demokratiska och republikanska regeringar förutsätter det legitima i en pluralism av individuella intressen. Inom dessa samhällsformer finns en tendens att utgå ifrån att andra människors intressen och synsätt är legitima, ett förhållningssätt som är främmande för de kollektivistiska, despotiska samhällsstrukturer som kännetecknar en stor del av den övriga världen.

En annan avgörande beståndsdel i individualismens evolutionära grundval är framväxten av det mänskliga tillgivenhetssystemet såsom ett individualistiskt parbindningssystem, ett system, som för en generation judiska intellektuella, nyss utstigna ur gettot, tedde sig så egen-

domligt att de teoretiserade om att det var en tunn fernissa över en djupt liggande psykisk sjukdom (Cuddihy 1974, 71). Detta system är individualistiskt i bemärkelsen att det inte bygger på yttre, gruppbaseade sociala styrmedel eller släktbundet utan i stället på den romantiska kärlekens inre motiverande roll i att cementera fortplantningsrelationer (se ss. 145–148). Frågan är viktig, eftersom västerländska kulturer typiskt kännetecknas som relativt individualistiska i förhållande till andra samhällen (Triandis 1995), och det finns anledning antaga att tillgivenhetssystemet begreppsmässigt sammanhänger med individualismen; det vill säga att det är ett system, som tenderar till kärnfamiljs- och inte till storfamiljsorganisation. Triandis (1990) finner att individualistiska samhällen framhäver den romantiska kärleken mycket mer än vad kollektivistiska samhällen gör, och västerländska kulturer har förvisso mer än andra kulturer framhävt den romantiska kärleken (se *PTSDA*, kap. 8; MacDonald 1995b,c; Money 1980). Detta system är väl utarbetat i västerländska kulturer hos både män och kvinnor, och det är psykometriskt kopplat till empati, altruism och omhändertagande. Individer, som får mycket höga mätvärden i detta system – företrädesvis kvinnor –, är sjukligt benägna till altruistiskt, omhändertagande och osjälvständigt beteende (se MacDonald 1995a). Evolutionärt sett bör man räkna med att detta system är relativt mer utvecklat hos kvinnor med tanke på kvinnans viktigare roll i omhändertagande och som en urskiljande mekanism i parbindningsrelationer. Med ett dylikt synsätt förklaras också den mycket omtalade könsklyftan i politiken, det vill säga att kvinnor är mer benägna än män att rösta på politiska kandidater, som har liberala åsikter i sociala frågor. Kvinnor har mer än män politiska åsikter, som vill utsudda snarare än framhålla skillnader mellan individer och grupper (Pratto, Stallworth och Sidanius 1997).

I våra förfäders miljöer var detta system synnerligen adaptivt och medförde en tendens till såväl parbindning och höginvesterande föräldraskap som inifrån motiverade relationer av nära vänskap och tillit. Detta system är i den moderna världen fortsatt adaptivt genom att det ligger till grund för höginvesterande föräldraskap. Det är dock lätt att se att detta system, om det relativt sett hypertrofierar, kan resultera i maladaptivt beteende, då ett system, som är avsett för empati, altruism och omhändertagande av familjemedlemmar och andra nära släktingar, blir riktat emot världen utanför familjen.¹⁸¹

Innebörden av det sagda är att västerländska samhällen är utsatta för invasion av icke-västerländska kulturer, som kan manipulera de västerländska tendenserna till ömsesidighet, jämlikhet och relationer av stor tillgivenhet på sådant sätt att det resulterar i maladaptivt beteende hos de från Europa stammande folk som utgör kärnan i alla västerländska samhällen. Eftersom de västerländska samhällena ser andras intressen och åsikter som legitima, har de ensamma utvecklat en starkt principiell och moralisk diskurs, såsom till exempel i de argument mot slaveri som var betecknande för 1800-talets abolitionister och i den samtida diskursen om djurs rättigheter. En dylik diskurs avser allmängiltiga moraliska principer – det vill säga principer, som varje rationell, opartisk iakttagare skulle anse rättvisa. Sålunda hävdar John Rawls (1971) i sin mycket inflytelserika bok *Theory of Justice* att rättvisan såsom objektiv moral kan förekomma endast bakom en ”slöja av ovetskap”, för vilken de stridande parternas etniska tillhörighet är ovidkommande vid bedömningen av vad som är rättvist eller moraliskt.

Det är denna intellektuella tradition, som effektivt manipulerats av judiska intellektuella aktivister såsom Israel Zangwill och Oscar Handlin, vilka har betonat att man på grund av de västerländska principerna om moral och rent spel omöjligt kan diskriminera någon etnisk grupp eller någon individ, när man utformar invandringspolitiken. Såsom till exempel en afrikan född i Kenya ser saken, kan en politik, som diskriminerar till förmån för nordväst-europeer, inte hävda sig mot principen att politiken skall vara acceptabel för en rationell, opartisk iakttagare. Men eftersom Zangwill och Handlin i sina inställningar till den egna

gruppen inte var hämmade av den västerländska universalismen, kunde de undantaga sionismen och andra uttryck för den judiska partikularismen från det universalistiska tänkandets implikationer. På grund av Israels officiella politik beträffande tilltänkta invandrades genetiska och kulturella bakgrund torde Israel inte behöva utsättas för invasion av en främmande gruppstrategi såsom skett i Västerlandet.

Man skulle faktiskt kunna säga att, medan det i antisemitismen varit ett framträdande tema att understryka negativa personlighetsdrag hos judar och deras beredvillighet att utnyttja icke-judar (*SAID*, kap. 2), det däremot varit ett ständigt närvarande tema i den judiska intellektuella verksamheten alltsedan upplysningen att framställa judiska etniska intressen och själva judendomen såsom uttryck för en unik och omistlig moralisk vision (*SAID*, kap. 6–8) – begrepp som framhäver den unika lockelse den opartiske iakttagarens moraliska retorik övar på västerländska åhörare och läsare.

Resultatet är att det förblir en öppen fråga huruvida de västerländska individualistiska samhällena är i stånd att försvara de från Europa stammande folkens legitima intressen. Ett viktigt tema, som behandlats flerstädes i denna bok och i *PTSDA* (kap. 8) och *SAID* (kap. 3–5), är att individualistiska samhällen är unikt sårbara vid invasion av sådana sammanhållna grupper som judendomen historiskt sett representerat. Det är betecknande att problemet med invandring av icke-europeiska folk inte alls är begränsat till Förenta staterna utan utgör ett allvarligt och alltmer omstritt problem i hela den västerländska världen och ingen annan stans:

Endast de från Europa stammande folken har öppnat sina portar för världens övriga folk och står nu i fara att förlora kontrollen över de territorier de innehaft i hundratals år. De västerländska samhällena har traditioner av individualistisk humanism, vilka försvårar invandringsbegränsning. Exempelvis två gånger på 1800-talet ogiltigförklarade Högsta domstolen lagar om utestängning av kineser på den grunden att de lagstiftade mot en grupp, inte en individ (Petersen 1955, 78). Strävan att utarbeta en intellektuell grundval för invandringsbegränsning gick krokvägar; omkring år 1920 byggde den på det legitima i nordvästeuropeers etniska intressen och hade undertoner av rastänkande. Båda dessa ideer var svåra att förena med ett republikanskt och demokratiskt samhälles uttalade politiska och humanitära ideologi, vari tillhörighet till ras- eller etniska grupper inte hade någon officiell intellektuell sanktion, vilket judiska invandringsvänliga aktivister såsom Israel Zangwill påpekade. När dessa hävdanden av den etniska egennyttnen ersattes med en ideologi om "assimilerbarhet" i debatten om McCarrans och Walters lag, såg motståndarna däri föga mer än en dimridå för "rasism". Till slut bröt denna intellektuella tradition samman huvudsakligen till följd av stormanloppet från de intellektuella rörelser som denna bok granskar, och därmed vältes en bärande pelare i försvaret av de från Europa stammande folkens etniska intressen.

De rådande tendenserna ger oss anledning förutsäga att, såvida individualismens ideologi ej överges icke endast av de mångkulturella minoriteterna (som av en generation amerikanska intellektuella uppmuntrats att driva sina gruppintressen) utan även av de från Europa stammande folken i Europa, Nordamerika, Nya Zeeland och Australien, slutresultatet kommer att bli en betydande minskning av dessa folks genetiska, politiska och kulturella inflytande. Detta vore ett aldrig förut skådat ensidigt uppgivande av en dylik makt, och förvisso torde ingen evolutionist vänta sig en dylik abdikation utan att en betydande del av befolkningen bjuder motstånd åtminstone under något skede. Som ovan sagts, väntas de från Europa stammande folken till slut ge prov på något av samma flexibilitet, som judar under tidsåldrarna visat sig äga i att förfäktat särskilda politiska former, som bäst gynnar deras verkliga intressen. Det som här förutsägs är att delar av de från Europa stammande folken i världen med tiden kommer att inse att de varit illa betjänta av såväl mångkulturalismens ideologi som av den etniskt lösgjorda individualismens ideologi.

Om den analys av antisemitismen som framläggs i *SAID* är riktig, kommer den reaktion vi

har att vänta att efterlikna sidor av judendomen genom att antaga för gruppen tjänliga, kollektivistiska ideologier och samhällsorganisationer. Grupprocessernas teoretiskt sett underdeterminerade karaktär (PTSDA, kap. 1; MacDonald 1995b) medger inte någon detaljerad förutsägelse om huruvida den reaktiva strategin kommer att vara tillräcklig för att hejda eller kasta om den pågående nedgången för europeiska folk i Nya världen och faktiskt även i deras ursprungsländer; huruvida processen kommer att urarta i en självdestruktiv reaktionär rörelse, såsom skedde med den spanska inkvitionen; eller huruvida den kommer att inleda ett måttfullt och varaktigt uppbrott från den radikala individualismen och i stället antaga en hållbar gruppstrategi. Visst är att den urgamla dialektiken mellan judendomen och Västerlandet kommer att fortvara inom överskådlig framtid. Det ligger en ironi i att ledarna för dessa försvarsrörelser, oavsett vilken antisemitisk retorik de kan taga i bruk, kommer att tvingas till att låta rörelserna efterlikna vissa nyckelelement i judendomen såsom gruppevolutionär strategi. En dylik strategisk mimicry eller efterapning kommer återigen att leda till en ”judaisering” av de västerländska samhällen, icke endast i bemärkelsen att deras samhällsorganisation blir mer gruppinriktad utan också i bemärkelsen att de blir mer medvetna om sig själva som en positivt värderad ingrupp och mer medvetna om andra mänskliga grupper som konkurrerande, negativt värderade utgrupper. I denna bemärkelse, och oavsett om de europeiska folkens nedgång fortsätter oförminskad eller hejdas, kommer judendomen såsom gruppevolutionär strategi att djupt påverka de västerländska samhällenas utveckling.

Denna bok är den sista i serien om judendomen såsom gruppevolutionär strategi. En framtida komparativ bok med arbetsnamnet *Diaspora Peoples* (Folk i förskingring, ö.a.), vidgar fokus till andra grupper än judar och europeiska folk – bland andra romerna, assyrierna, kineserna i förskingringen, parserna och sikherna. Den avser att pröva i vad mån de i föreliggande serie använda begreppen och analyserna vidgar vår förståelse av grupperns växelverkan, samarbete och konkurrens och därför av den mänskliga evolutionen i allmänhet.

Noter

174. Likaså beskriver L. C. Pogrebin (1991) sitt engagemang som en viktigare gestalt i den tidiga feministrörelsen och hur hon till sist desillusionerades på grund av den grova antisemitism hon mötte hos ”tredjevärlden”-kvinnor, en antisemitism som framkom vid internationella konferenser och som västerländska feminister visade en bristande vilja att fördöma. Liksom många andra vänstersinnade judinnor utvecklade Pogrebin med tiden en hybridideologi, vari feministiska ideer förenades med en stark hängivenhet till den judiska kulturen.

175. Neokonservativa har i sin tur svarat att dylika anklagelser är antisemitiska. Till exempel yttrade Russell Kirk att ”somliga framstående neokonservativa har misstagit Tel Aviv för Förenta staternas huvudstad”, en beskyllning som Midge Decter betecknade som ”en jävla yttring av antisemitism” (se Judis 1990, 33). Se även Norman Podhoretz’ (1986) kommentar till Joseph Sobrans anklagelser att Förenta staternas utrikespolitik bestäms av en mäktig judisk lobby, som sätter Israels intressen över Amerikas och som utnyttjar den amerikanska krigsmakten för att uppnå Israels militära mål. Däremot har neokonservativa ibland manat judar att inte fördöma den amerikanska kristna högern, eftersom denna stöder Israel (exempel i Kristol 1984). Detta har de gjort trots att det finns tecken på antisemitism hos den kristna högern. Så till exempel noterar Lind (1995) det neokonservativa stödet för Pat Robertson (exempel i Decter 1994). Robertson har skarpt klandrat judiska organisationer för att ha undergrävt kristendomens offentliga synlighet, röstat på liberala politiska kandidater och deras roll i mediernas angrepp på kristendomen (se Lind 1995a, 22). Robertson (1991) har också framlagt en teori om en internationell konspiration, vari enskilda förmögna judar (till exempel Roth-

schildarna, Paul Warburg) spelar en framträdande roll. Lind (1995, 67) anför anekdotiska uppgifter och framkastar att den neokonservativa toleransen för dylika yttringar av anti-semitism hos den amerikanska kristna högern har sin grund i att den kristna högern stött den israeliska högern.

176. Ryans beskrivning av Herrnstein påminner om Gals (1989, 138) beskrivning av Louis Brandeis: "Brandeis oroade sig om möjligheter till framgång, om att kunna bevara ett slags samhälle, där strävsamma och dugliga individer genom hårt arbete och skicklighet kunde nå berömmelse och rikedom." Brandeis var en sionistisk ledare, som bidrog till införandet av samhällsforskning i rättsliga tvister om sociala frågor, en trend som nådde sin kulmen i avgörandet av målet *Brown mot skolstyrelsen* (Urofsky 1989, 144). Roberts och Stratton (1995) beskriver ingående hur oetiskt domaren vid högsta domstolen Felix Frankfurter (en Brandeis' skyddsling) och Philip Elman (en advokat vid justitiedepartementet) agerade, när detta avgörande nåddes.

177. Även om det tvivelsutan fanns klyftor mellan teorin och verkligheten i det medeltida *societas Christiana*, är det, som jag ser det, fullständigt felaktigt att så beteckna de sociala framsteg som gjordes på medeltiden. I detta hänseende skulle jag som ett exempel återigen vilja framhålla det medeltida franska samhället under Ludvig den heliges regering (1226–1270) (se även SAID, bihang till kapitel 5). Kung Ludvig var starkt besjälad av en vilja att utveckla ett rättfärdigt samhälle, som bevarade de hierarkiska relationerna men likväl strävade efter att trygga harmoniska ekonomiska och politiska förhållanden inom hans folk, och det kan knappast betvivlas att han nådde betydande framgångar i denna strävan (exempel i Richard 1992). Tvärt emot denna uppfattning representerar George Mosse ett konventionellt synsätt, när han kontrasterar det han betecknar som de irrationella, mystiska tendenserna hos de völkisch-intellektuella mot denna tids judebehärskade vänsterintellektuella rörelser. Dessa betecknas som rationella, vetenskapliga och baserade på höga etiska principer (se Mosse 1970, 171 ff).

178. En dylik samhällspolitik är raka motsatsen till den som den historiska judendomen drivit och kan endast leda till att hela samhället i det långa loppet förfaller. Jag har anmärkt att ett särskilt viktigt inslag i judendomen såsom gruppevolutionär strategi har varit eugeniska bruk syftande till att erhålla intelligens, plikttröhet och höginvesterande föräldraskap. Dessa bruk har medfört att judar blivit väl rustade för att bli delaktiga i den moderna världens allt mer tekniska, läskunniga samhällen. Liknande eugeniska projekt, medvetet riktade mot att stärka gruppens konkurrenskraft, var vanliga också hos många framstegsvänliga icke-judar på 1800-talet och i 1900-talets början, och dylika projekt har på senare tid återupplivats av Seymour Itzkoff (1991) och Richard Lynn (1996). Gängse rön och teori ger stöd åt tanken att eugeniska förfaranden skulle resultera icke endast i en mer konkurrenskraftig grupp utan även i ett betydligt mer harmoniskt samhälle, emedan de skulle medföra en nedgång för brottsligheten och psykiska rubbningar. Eugeniska bruk kan ses såsom hemmahörande inom den västerländska traditionen, eftersom traditionella västerländska samhällen, ehuru i fortplantningshänseende långt mer egalitära än något annat mänskligt skiktat samhälle, till nyligen också kännetecknats av ett måttligt samband mellan social framgång och reproduktiv framgång (MacDonald 1995c).

179. Ett fundamentalt problem, såsom Herrnstein och Murray (1994) och Rushton (1995) utförligt dokumenterat det, är att det föreligger en klyfta om 15 poäng mellan vitas och afro-amerikaners genomsnittliga intelligenskvoter i förening med en liknande klyfta ifråga om hur

afroamerikaner oproportionerligt kännetecknas av låginvesterande föräldraskap med hög fruktsamhet. Det finns material som visar att dessa mycket stora gruppskillnader i intelligenskvot och fortplantningsstrategi är genetiskt påverkade, och i alla händelser kan de inte signifikant förändras med någon känd beteendeteknik. Dessa gruppskillnader har medfört att det hos afroamerikaner finns en stark tendens att antaga en politisk strategi, som förespråkar program som i sak får underklassen att öka, medan den främjar gruppbestämda förmåner avsedda att trygga att den egna gruppen blir proportionellt representerad i de högre socioekonomiska klassernas yrken. Resultatet har blivit att den gruppbestämda konkurrensen om resurserna ökat i Förenta staterna, ett skeende som formellt är analogt med den historiska judendomens följdverkningar i västerländska samhällen men stammar från en helt annan gruppevolutionär strategi. Det är denna situation, som för närvarande utgör det hot mot det västerländska idealet om hierarkisk harmoni som är farligast och svårast att avvärja.

180. Mosse (1970, 174) beskriver Weimartidens judebehärskade vänsterrörelser såsom ”aktivt sökande få samhället att motsvara en förutformad bild av människorna och världen” Och Horowitz (1993, 62) anmärker om T. W. Adorno att ”ju mer fjärran verkliga människor var från hans politiska drömmar, desto mindre hänsyn visade han massorna som sådana... [Adorno] grundlägger en vänsterfascismens kultur [som utgår ifrån] att det människor anser är felaktigt och det som de borde anse, såsom det fastställs av något tunt elitskikt i kulturapparaten, är i grunden riktigt.” De völkisch- och konservativa intellektuella, som förespråkade ett samhälle grundat på hierarkisk harmoni, förordade för egen del en kanske något idealiserad version av samhällen, som faktiskt existerat i historien, i synnerhet på medeltiden.

181. En mycket intressant analys av den tillgivenhet människor visar sällskapsdjur i moderna västerländska samhällen består i att detta fenomen innebär att sällskapsdjur manipulerar utvecklade system ägnade att ligga till grund för nära mänskliga förhållanden (Archer 1997). Många människor blir sällskapsdjur ytterligt tillgivna, bär fotografier av sällskapsdjur på sig, sörjer ett sådant djurs död, firar dess födelsedag och så vidare, ofta med betydande ekonomiska kostnader för dem själva. Sett ur evolutionär synvinkel torde ett dylikt beteende vara maladaptivt (åtminstone där några dominerande psykologiska fördelar saknas). I alla händelser är det från djurens sida fråga om utnyttjande, och det är rimligt antaga att människor, som är benägna att knyta sådana nära förbindelser, mer sannolikt än genomsnittligt utnyttjas på detta sätt. Dessa fenomen är betydligt mer kännetecknande för västerländska än för andra samhällen (Archer 1997). Detta rön stämmer väl överens med antagandet att den romantiska kärleken och tillgivenheten är mer typiska för västerländska samhällen och belyser hur ett utvecklat system, som är synnerligen adaptivt i ursprungliga miljöer, kan resultera i maladaptivt beteende i miljöer, som är mycket avlägsna från de miljöer, vari de västerländska folken utvecklades.

Litteraturförteckning

- Abrams, E. (1997). *Faith or Fear: How Jews Can Survive in Christian America*. New York: Free Press.
- Alba, R. D. (1985). The twilight of ethnicity among Americans of European ancestry: The case of Italians. In *Ethnicity and Race in the U.S.A.: Toward the Twenty-first Century*, red. av R. D. Alba. London: Routledge & Kegan Paul.
- Alba, R. D. och Moore, G. (1982). Ethnicity in the American elite. *American Sociological Review* 47:373–383.
- Alexander, E. (1992). Multiculturalism's Jewish problem. *Academic Questions* 5:63–68.

- Archer, J. (1997). Why do people love their pets? *Evolution and Human Behavior* 18: 237–259.
- Asante, M. (1987). *The Afrocentric Idea*. Philadelphia: Temple University Press.
- Auster, L. (1990). *The Path to National Suicide: An Essay on Immigration and Multi-culturalism*. Monterey, VA: American Immigration Control Foundation.
- Bernal, M. (1987). *Black Athena: The Afro-Asian Roots of Classical Civilization*. London: Free Association Press.
- Betzig, L. (1986). *Despotism and Differential Reproduction*. Hawthorne, NY: Aldine.
- Biale, D., Galchinsky, M. och Heschel, S. (1998). Introduction: The dialectic of Jewish Enlightenment. In *Insider/Outsider: American Jews and Multi-Culturalism*, red. av D. Biale, M. Galchinsky, & S. Heschel. Berkeley: University of California Press.
- Blalock, Jr., H. M. (1967). *Toward a Theory of Minority-Group Relations*. New York: John Wiley & Sons.
- . (1989). *Power and Conflict: Toward a General Theory*. New York: Free Press.
- Bork, R. H. (1996). *Slouching Towards Gomorrah: Modern Liberalism and the American Decline*. New York: ReganBooks/HarperCollins.
- Brimelow, P. (1995). *Alien Nation*. New York: Random House.
- Buckley, W. (1992). *In Search of Anti-Semitism*. New York: Continuum.
- Carroll, F. M. (1978). *American Opinion and the Irish Question 1910–23: A Study in Opinion and Policy*. New York: St. Martin's Press.
- Cohen, M. (1998). In defense of Shaatnez: A politics for Jews in a multicultural America. I *Insider/Outsider: American Jews and Multi-Culturalism*, red. av D. Biale, M. Galchinsky och S. Heschel. Berkeley: University of California Press.
- Cohen, N. W. (1972). *Not Free to Desist: The American Jewish Committee, 1906–1966*. Philadelphia: Jewish Publication Society of America.
- Cuddihy, J. M. (1974). *The Ordeal of Civility: Freud, Marx, Levi-Strauss, and the Jewish Struggle with Modernity*. New York: Basic Books.
- Deak, I. (1968). *Weimar Germany's Left-Wing Intellectuals*. Berkeley: University of California Press.
- Decter, M. (1994). The ADL vs. the 'Religious Right.' *Commentary* 98 (september): 45–49.
- Dershowitz, A. (1997). *The Vanishing American Jew: In Search of a Jewish Identity for the Next Century*. Boston: Little, Brown.
- Faur, J. (1992). *In the Shadow of History: Jews and Conversos at the Dawn of Modernity*. Albany: State University of New York Press.
- Gal, A. (1989). Brandeis, Judaism, and Zionism. I *Brandeis in America*, red. av N. L. Dawson. Lexington: University of Kentucky Press.
- Ginsberg, B. (1993). *The Fatal Embrace: Jews and the State*. Chicago: University of Chicago Press.
- Goldberg, J. J. (1996). *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Gottfried, P. (1993). *The Conservative Movement*, rev. uppl. New York: Twayne Publishers.
- . (1998). *After Liberalism*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Hagen, W. W. (1996). Before the "final solution": Toward a comparative analysis of political anti-Semitism in interwar Germany and Poland. *Journal of Modern History* 68: 351–381.
- Handlin, O. (1952). The immigration fight has only begun. *Commentary* 14 (juli 1952): 1–7.
- Herrnstein, R. J., & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*. New York: Free Press.
- Higham, J. (1984). *Send These to Me: Immigrants in Urban America*, rev. utg. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Horowitz, I. L. (1993). *The Decomposition of Sociology*. New York: Oxford University Press.

- Itzkoff, S. (1991). *Human Intelligence and National Power: A Political Essay in Sociobiology*. New York: Peter Lang.
- Judis, J. (1990). The conservative crack-up. *The American Prospect* (Fall): 30–42.
- Kallen, H. M. (1924). *Culture and Democracy in the United States*. New York: Arno Press.
- Katz, J. (1986). *Jewish Emancipation and Self-Emancipation*. Philadelphia: Jewish Publication Society of America.
- Kristol, I. (1984). The political dilemma of American Jews. *Commentary* 78 (juli): 24–25.
- Laqueur, W. (1974). *Weimar: A Cultural History 1918–1933*. London: Weidenfeld and Nicolson.
- Lasch, C. (1991). *The True and Only Heaven: Progress and Its Critics*. New York: W. W. Norton.
- Lenz, F. (1931). The inheritance of intellectual gifts. I *Human Heredity*, övers. av E. och C. Paul, red. av E. Baur, E. Fische och F. Lenz. New York: Macmillan.
- Lerner, R., Nagai, A. K. och Rothman, S. (1996). *American Elites*. New Haven: Yale University Press.
- Lind, M. (1995). Rev. Robertson's grand international conspiracy theory. *New York Review of Books* 42(2): 21–25.
- Lindemann, A. S. (1997). *Esau's Tears: Modern Anti-Semitism and the Rise of the Jews*. New York: Cambridge University Press.
- Lipset, S. M., och Raab E. (1995). *Jews and the New American Scene*. Cambridge: Harvard University Press.
- Lynn, R. (1996). *Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations*. Westport, CT: Praeger.
- MacDonald, K. B. (1991). A perspective on Darwinian psychology: Domain-general mechanisms, plasticity, and individual differences. *Ethology and Sociobiology* 12:449–480.
- . (1995b). The establishment and maintenance of socially imposed monogamy in Western Europe. *Politics and Life Sciences* 14:3–23.
- . (1995c). Focusing on the group: Further issues related to Western monogamy. *Politics and Life Sciences* 14:38–46.
- . (1997). The coherence of individual development: An evolutionary perspective on children's internalization of parental values. In *Parenting and Children's Internalization of Values: A Handbook of Contemporary Theory*, red. av J. Grusec och L. Kuczynski. New York: Wiley.
- . (1998b). Life History Theory and Human Reproductive Behavior: Environmental/Contextual Influences and Heritable Variation. *Human Nature* 8:327–359.
- MacFarlane, A. (1986). *Marriage and Love in England: Modes of Reproduction 1300–1840*. London: Basil Blackwell.
- Money, J. (1980). *Love, and Love Sickness: The Science of Sex, Gender Differences, and Pair Bonding*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Mosse, G. L. (1970). *Germans and Jews: The Right, the Left, and the Search for a "Third Force" in Pre-Nazi Germany*. New York: Howard Fertig.
- Mosse, W. E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820–1935*. Oxford: Clarendon Press.
- . (1989). *The German-Jewish Economic Élite 1820–1935: A Socio-cultural Profile*. Oxford: Clarendon Press.
- Netanyahu, B. (1995). *The Origins of the Inquisition in 15th-Century Spain*. New York: Random House.
- Petersen, W. (1955). The "scientific" basis of our immigration policy. *Commentary* 20 (juli):77–86.

- Podhoretz, N. (1986). The hate that dare not speak its name. *Commentary* 82 (november):21–32.
- . (1995). In the matter of Pat Robertson. *Commentary* 100 (augusti):27–32.
- Pogrebin, L. C. (1991). *Deborah, Golda, and Me*. New York: Crown Books.
- Pratto, F., Stallworth, L. M. och Sidanius, J. (1997). The gender gap: Differences in political attitudes and social dominance orientation. *British Journal of Social Psychology* 36:49–68.
- President's Commission on Immigration and Naturalization (PCIN). (1953). *Whom We Shall Welcome*, nytryck av år 1971. New York: De Capo Press.
- Rawls, J. (1971). *A Theory of Justice*. Cambridge: Harvard University Press.
- Richard, J. (1992). *Saint Louis: Crusader King of France*, ed. and abridged by S. Lloyd, övers. av J. Birrell. Cambridge: Cambridge University Press.
- Roberts, P. C. och Stratton, L. M. (1995). *The New Color Line: How Quotas and Privilege Destroy Democracy*. Washington, DC: Regnery Publishing.
- Robertson, P. (1991). *The New World Order*. Dallas, TX: Word Publishing.
- Ruppin, A. (1934). *The Jews in the Modern World*. London: Macmillan. (Nytryck av Arno Press 1973.)
- J. P. (1995). *Race, Evolution, and Behavior: A Life-History Perspective*. New Brunswick, NJ: Transaction Publishers.
- Ryan, A. (1994). Apocalypse now? (Review of *The Bell Curve*, by R. J. Herrnstein and Charles Murray.) *New York Review of Books* 41(19):7–11.
- Sachar, H. M. (1992). *A History of Jews in America*. New York: Alfred A. Knopf.
- Salter, F. (1998b). *Ethnic Infrastructures U. S. A.: An Evolutionary Analysis of Ethnic Hierarchy in a Liberal Democracy*. Manuskript, Forschungsstelle für Humanethologie in der Max-Planck-Gesellschaft, Andechs, Tyskland.
- Schlesinger, A. M. (1992). *The Disuniting of America: Reflections on a Multicultural Society*. New York: W. W. Norton.
- (1992). *A Time for Healing: American Jewry since World War II*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Smith, G. (1894). *Essays on Questions of the Day*, 2nd ed. Freeport, NY: Books for Libraries Press. (Nytryck av år 1972.)
- Smith, R. M. (1988). The “American creed” and American identity: The limits of liberal citizenship in the United States. *Western Political Science Quarterly* 41:225–252.
- Smootha, S. (1990). Minority status in an ethnic democracy: The status of the Arab minority in Israel. *Ethnic and Racial Studies* 13(3):389–413.
- Southwood, T. R. E. (1977). Habitat, the temple for ecological strategies? *Journal of Animal Ecology* 46:337–66.
- Vidal, G. (1986). The empire lovers strike back. *The Nation* (22 mars):352–353.
- Webb, J. (1995). In defense of Joe Six-Pack. *Wall Street Journal* (5 juni).
- Unz, R. K. (1998). Some minorities are more minor than others. *Wall Street Journal* (November 16).
- Urofsky, M. I. (1989). The Brandeis agenda. I *Brandeis in America*, red. av N. L. Dawson. Lexington: University of Kentucky Press.